

MARTINUS CENTER KLINT

BOK- OCH ARTIKELGRUPP – 2018
VECKA 1 OCH 4

VÅRT FÖRHÅLLANDE TILL DEN ANDLIGA VETENSKAPEN OCH TILL LIVET

©Martinus Institut 1981

Detta kompendium är omfattat av lagen om upphovsrätt och får endast skrivas ut i enstaka kopior till ditt eget privata bruk. Du får också gärna ta en kopia i digital form om det endast är till ditt eget privata bruk. Läs mer om Martinus Instituts information om skydd och förmedling av Martinus verk på www.martinus.dk.
Läs mer om upphovsrättslagen på www.retsinformation.dk

Om bokgruppen

Under veckans gång läser och samtalar vi utifrån artiklar. De ska alltså läsas som förberedelse till varje dag.

LÄSPLAN

<i>ART. 3: Till läsarna! (1933).</i>	3
<i>ART. 14: Omkring min skapelse av Livets Bok (1941-42).</i>	7

TILL LÄSARNA!

1933

av Martinus

3.1 Den gudomliga visdomen väljer fram överallt

Den jordiska mänskligheten har nu uppnått ett stadium i sin utveckling, där den måste lära sig förstå att den gudomliga visdomen väljer fram överallt. Gud talar till människorna genom alla ting, behagliga och obehagliga, genom kriser, fattigdom och arbetslöshet, genom såväl krig, revolution och lidande som hälsa, styrka och välbefinnande, genom kärlek, tolerans och visdom. Allt är utstrålning från samma väsen. Allt är en ut över världen, genom hela universum, genom mikrokosmos och makrokosmos, rungande röst eller tal. Den vibrerar genom stjärnornas sken. Den lyser i klotens gång. Den viskas genom den lätta brisen och mumlas i skogens djup. Den visslar genom fabrikernas sirener och märks i maskinernas larm. Den sjungs över vaggan och talas vid graven. Den är aning, visshet och tro. Den är kunskap, insikt och hopp. Den är död, uppståndelse och liv. Den är färg, vibration och ljus. Den är allt som över huvud taget kan kännas, tänkas och upplevas. Och då detta tal, ju mer det förstås av individen, visar sig som en bekräftelse på att "allt är mycket gott", är det alltså identiskt med den allra högsta kärleksmanifestationen och visdomsförkunnelsen. Det är därför inte svårt att förstå att det skulle vara identiskt med naivitet att börja monopolisera, kapsla in eller begränsa denna allsmäktiga röst till att endast utgöras av en enskild religion, sekt eller tro, till att endast kunna manifesteras genom en dogm, en predikant eller ett medium, genom en bok, en tidskrift eller ett "budskap" osv., oberoende av hur gudomliga och uppriktiga var och en av dessa realiteter än är. Detta ska naturligtvis inte förstås på så sätt att dessa realiteter ska förklenas eller ignoreras, men nuvarande utveckling kräver att mänsklighetens ögon öppnas för att de var och en endast utgör en enskild stråle, en enstaka mening i den ovannämnda samlade gudomliga kärleksmanifestationen och visdomsförkunnelsen. Vilken annan uppfattning som helst, som går ut på att göra någon av dessa realiteter till det "enda saliggörande", är illusorisk och som sådan underminerande för den gudomliga kraft som nedlagts i realiteten i fråga. Den grund som den nu begynnande nya världsepoken kommer att vila på är således ett öppet erkännande av att "allt kommer dem till godo som älskar Gud", det vill säga en förståelse av att endast livets alla erfarenheter tillsammans kan utgöra den gudomliga lära, den gudomliga undervisning, den gudomliga kärlek, som ensam kan föra individen framåt till en förklarad tillvaro eller göra individen till "ett med vägen, sanningen och livet".

3.2 En kärleksöcean som är en naturlig sammanslutning av kärleksdroppar

När mitt arbete, det vill säga den utkomna första delen av Livets Bog, mina föredrag och de på dessa baserade studiecirkelarna runt om i landet, har börjat väcka intresse, börjat skapa en rörelse, är det med tanke på vad som beskrivits absolut nödvändigt att denna rörelse inte vilseleds till att begränsa, kapsla in eller utkristallisera sig i en förening, sekt eller ett trossamfund och därmed bli ett ensidigt monopoliserande "enda saliggörande". Det är nämligen mitt arbetes uppgift eller mission att visa människorna fram till Guds eget manifesterade "tal" i form av de dagliga erfarenheterna och upplevelserna och därigenom göra dem till fria andliga forskare – inte till en onaturlig andlig sammanslutning av "ämbetsmän" och "undersåtar".

Dessutom kan ingen andlig rörelse i absolut verklig mening hållas samman annat än på basis av kärlek och den åtföljande förmågan att praktisera idealism, tolerans och respekt för allt och alla. Varje andlig sammanslutning som grundar sig på andra former, såsom avtal, kontrakt eller medlemskort, är därför oäkta eller

hycklande i samma grad som "medlemmarna" saknar förmåga att representera eller praktisera dessa sammanslutningars lagar, avtal, lärosatser eller ideal. Men en sammanslutning som uteslutande är baserad på den medfödda kärleksförmågan hos individerna, är ju en äkta eller naturlig sammanslutning och kan endast existera under begreppet: "Vad Gud har fogat samman får människan inte skilja åt." Den behöver därför inga lagar, inga avtal, inga föreskrifter, inga löften för sin sammanhållning. Varje enskild "medlem" är ju en "droppe" av kärlek. Och liksom vattendroppen är predestinerad till att smälta samman med andra vattendroppar och därmed är med om att skapa oceanen, så är "kärleksdropparna" också predestinerade till att smälta samman med andra "kärleksdroppar", varvid den naturliga sammanslutningen eller en "kärleksöcean" blir synlig. Men liksom vattendroppen inte kan förenas med olje- eller fettdroppar, så kan heller inte "kärleksdroppen" förenas med "intolerans-", "missunnsamhets-", "girighets-" och "baktaleridropparna" osv. Och det är just detta som man, om än omedvetet, försöker få till stånd i de många olika religiösa sammanslutningarna eller föreningarna. Dessa kan i stor utsträckning liknas vid en flaska, i vilken man med hjälp av ett "medlemskort" har blandat ihop "kärleksdroppar", "intolerans-", "missunnsamhets-" och "girighetsdroppar" osv., och försett "flaskan" med en etikett på vilken det står "ren kärlek". De allra flesta sådana "flaskor" eller religiösa sammanslutningar inom jordens zoner visar i inte ringa utsträckning reaktioner mellan sådana oförenliga "droppar" inom deras respektive ramar eller begränsningar, men eftersom de är obekanta med verkliga fakta, anför de naturligtvis att de är uttryck för den rena, oförfalskade kärleken, visdomen eller det enda saliggörande. Det är detta illusoriska tillstånd som världen börjar få upp ögonen för, och som jag önskar föra alla intresserade vänner av mitt arbete bort ifrån.

3.3 *Livets Bog är en kärlekens bok som inte stimulerar till förenings- och sektbildning*

Eftersom Livets Bog är kärlekens bok, blir den helt naturligt accepterad av alla "kärleksdroppar" i sekterna, i sammanslutningarna, i religionerna världen över, eller med andra ord, den är ett redskap för alla sådana väsen som i kraft av sin utvecklade kärleksförmåga redan är sammanfogade av Gud. Det behövs därför inga yttre anordningar, medlemskap eller kännemärken för denna naturliga andliga sammanslutning. Alla bär ju sin "stämpel" eller sitt "medlemskort" synligt i sitt väsen. De som inte bär medlemskapet i sitt väsen, utan endast i ett pappersbevis eller föreningsmärke, kan ju bara imponera på de naiva eller: "Fagra ord gläder dårar."

Eftersom jag alltså är fullt införstådd med att endast Gud kan sammanfoga och åtskilja, har jag absolut inte något med det att göra. Jag kan därför inte på något som helst sätt utgöra grund för andliga ordenssällskap, religionsstiftelser, sektmanifestationer eller andra former av speciella yttre sammanslutningar, utan har uteslutande kommit till världen för att vara en hjälpande faktor i den av Gud själv här på jorden redan upprättade "menighet", vars "medlemmar" är "kärleksdropparna" eller de otaliga dolda väsen som inom alla slags samhällsskikt, alla sekter, alla trossamfund, alla världsåskådningar i dag kan älska sin nästa, kan tolerera andras uppfattning om universum, livet och Gudomen, har respekt för allt levande och därför vägrar skapa sorg, dräpa, slakta och lemlästa. Till dessa är jag sänd, och endast de ska komma mig till mötes. Alla andra behöver mig inte, eftersom de inte kan förstå mig. Ja, de kommer till och med att skapa motstånd mot min mission genom sina ännu inte övervunna lägre tendenser såsom intolerans, oärlighet och förtal osv., helt oavsett hur framträdande ämbeten, grader eller klasser de representerar inom respektive orden, sekt eller trosbekännelse. Men inför dessa väsen har jag endast "att vända den högra kinden till om jag blir slagen på den vänstra", och uppmana alla andra att "förlåta dem, ty de vet inte vad de gör". Gud kommer att tala till dem på andra sätt, från andra plan, genom andra medvetandeformer.

3.4 Ett fundamentalt led i mitt arbete är manifestationen av Livets Bog

Mitt arbete är alltså avsett att vara inspirerande för alla människor hos vilka det finns tolerans, kärlek till nästan, andligt intresse och längtan efter en högre form av livsupplevelse, och som har talang att förstå den nya världskulturen utan att någon därför behöver ge avkall på sitt eventuella andliga stöd eller sin inspirerande kraft från andra andliga centrum eller visdomskällor, antingen det är religioner, sekter, böcker eller tidskrifter.

Som fundamentalt led i mitt arbete är manifestationen av Livets Bog, som är detsamma som analyserna av världsalltet, livet och dess lagar, Gudomen och de levande väsendena, synliggjord i form av en enda logiskt sammanhängande tankekedja, inte bara för "tron" eller känslan, utan också för förståndet eller förnuftet. Detta garanterar bokens identitet som absolut sanning i kraft av att nämnda tankekedja går upp i livets eviga och slutliga generalfacit: "Allt är mycket gott." Men av denna bok har som bekant ännu endast första delen kommit ut, eftersom de kommande delarna ju inte är färdiga. Då manifestationen av dessa delar inte låter sig utföras under loppet av vare sig dagar eller veckor, utan endast under loppet av år, har jag inte tänkt mig, och kan heller inte känna, att det är rätt att dra mig tillbaka till ensamhet i det fördolda och överge alla mina många vänner och intresserade, som jag redan fått, till en underminerande väntetid medan jag gör de kommande delarna färdiga. Det är emellertid omöjligt för mig att ägna mig åt föredragen, eftersom dessa ju kräver resor, och resor kräver tid, vilket återigen endast kan betyda fördröjning, ja, kanske till och med utgör ett hinder för bokens fortsatta fullbordan. Naturligtvis kommer jag, som jag brukar, att kunna hålla några föredrag då och då vid sådana tillfällen då det inte fördröjer mitt arbete med boken. Men jag kan inte helt engagera mig i dem förrän Livets Bog är färdigmanifesterad.

3.5 Tidskriften Kosmos är ett nyttigt komplement till mitt arbete

Däremot kommer det alltid att bli så många stunder över att jag kan skriva artiklar om tidens olika aktuella ämnen, belysta från det kosmiska planet eller utifrån de riktlinjer, enligt vilka de kommer att utvecklas i den nya världskulturen. Samtidigt känner jag det också som en nödvändighet att de talrika frågor som riktas till mig och som kan ha allmänt intresse, blir besvarade. Då det kräver alltför mycket tid att besvara varje enskild fråga personligen, kan man ju förstå att en tidskrift som Kosmos kan vara till ovärderlig nytta. När därtill kommer att det i Kosmos också kan inrättas en rubrik för förklaring och fördjupning av de punkter i Livets Bog som är svårast för ovana eller otränade andliga forskare, och den på så sätt skulle bli tillgänglig för en ännu större krets än vad som annars skulle vara fallet, tycks nödvändigheten av att ge ut en sådan tidskrift vara av ett sådant slag, att den inte längre kan undgå att vara en samvetssak för de personer som är mest förtrogna med mitt arbete eller min mission. Samtidigt skulle det också finnas en rubrik under vilken intresserade läsare, som kan ha bekräftande eller för Saken fördelaktiga erfarenheter, kunde komma till tals. Och det är ju också tack vare sådana förstående människors varma intresse och uppoffring för Saken som de ekonomiska hindren för första delen av Livets Bog och övriga realiteter rörande Saken kunnat övervinnas, så att denna tidskrift härmed börjar komma ut. Detta är så mycket mer lovvärt som Livets Bog kostar en inte helt ringa förmögenhet att framställa, liksom ett tidskriftsföretag inte heller är någon billig verksamhet.

3.6 Kosmos och Livets Bog

Eftersom varken Livets Bog eller Kosmos baseras på någon som helst form av ekonomisk spekulation i ockulta förmågor eller psykiskt vetande genom att sensationellt tillfredsställa den mycket utbredda vulgära och osunda jordmänniska nyfikenheten, utan uteslutande baseras på uppenbarandet av det för den samlade mänskligheten absolut "enda nödvändiga", helt utan avseende på om detta uppenbarande eller bely-

sande av de verkliga fakta verkar ”tråkigt” eller ”sensationellt” för det stora flertalet, och eftersom en högre andlig litteratur ju ännu inte är den mest efterfrågade, är varken Livets Bog eller Kosmos någon stor, vinstgivande affärsverksamhet. Men jag hoppas att alla som verkligen haft glädje och utbyte av att läsa den utkomna delen av Livets Bog, också kommer att få glädje och utbyte av att läsa Kosmos och stödja tidskriften med sin prenumeration, i synnerhet som man därigenom medverkar till att mitt arbete kan göras ekonomiskt lättare tillgängligt och därmed kan nå ut till en krets av sökande människor som det annars inte skulle nå.

Vad gäller tidskriftens kommande innehåll kan här nämnas att följande aktuella ämnen, såsom: likbränning, fosterfördrivning, sexualitet, vivisektion, tvångstan-
kar, naturlig näring, användande av narkotika osv., förutom stående rubriker som ”Förklaring av Livets Bog” och ”Frågesidan”, kommer att behandlas av mig själv. Vidare kommer det också att finnas plats för andra personers erfarenheter och upplevelser som är lämpade för det, i synnerhet när dessa är av en sådan natur att de inte stör tidskriftens karaktär, vilken liksom Livets Bog ska hållas uppe på en nivå där inte någon eller något angrips. Den ska i stället bli ett universellt försvar för allt och alla och på så vis vara i harmoni med livets verkliga facit, vara en omfamning av alla som riktar blicken mot de eviga fakta eller allt som innefattas i begreppet ”att älska sin nästa som sig själv”.

I april 1933 utkom det första numret av tidskriften *Kosmos*, som då gavs ut en gång i månaden, och detta första nummer av Martinus egen månadstidskrift inleddes med denna artikel.

KRING MITT SKAPANDE

AV LIVETS BOG

1941–42

av Martinus

14.1 *Skapandet av Livets Bog är fundamentet för hela mitt framträdande och min tillvaro*

Jag vill jag gärna här på det nya året ge läsarna en liten orientering om skapandet av Livets Bog, som ju är det absoluta fundamentet för hela mitt framträdande och min tillvaro.

Till de många trofasta läsarna har jag glädjen att kunna meddela att andra delen nu är mycket nära att avslutas. I oktobernumret förra året passerade andra delen samma storlek i sidantal som första delen. Jag måste därför, i och med att jag avslutar det nuvarande kapitlet, låta avsnittet "Kosmisk kemi" fortsätta in i tredje delen. Av detta avsnitt återstår ännu att manifesteras ett kapitel samt de tillhörande symbolerna med text. Denna nya del kommer således att påbörjas omedelbart efter att det aktuella kapitlet snart har avslutats. Det blir antagligen i april eller kanske något tidigare.

När det gäller skapandet av Livets Bog har jag, tack vare merparten av mina läsares utomordentliga trofasthet, glädjen att kunna berätta att skapandet av mitt huvudverk stadigt och lugnt går sin egen gilla gång fram emot sin fullbordan.

14.2 *Livets Bog är absolut opartisk, liksom vilken annan sann vetenskap som helst*

Eftersom de utkomna delarna av detta verk nu har nått ut till många människor, och dessa naturligtvis inte alla står på samma intellektuella nivå, kan det inte undgå att det vid sidan av den verkliga och sanna förståelsen av detta verk kommer att uppstå många andra säregna, mer eller mindre felaktiga meningar, uppfattningar eller former av kritik beträffande verket. Jag har därför ansett det värdefullt att här ge en orienterande överblick över de olika huvudformer av kritik och kritiker av Livets Bog som kan framträda.

Först måste man naturligtvis själv förstå detta verks speciella, egenartade natur, dess uppgift och nödvändighet i livet. I annat fall kommer man varken att kunna förstå den kritik eller de kritiker som det kan frammana, och man står då helt utan fundamentalt stöd eller någon hållpunkt för sin egen eventuella sympati för eller kärlek till sanningen eller ljuset i detta verk.

Vad är då den sanna karakteristiken av, eller vad kan med rätta sägas om Livets Bog? Om detta mitt huvudverk kan det med rätta absolut endast sägas att det inte i något som helst fall skapar inhumant motstånd mot "någon" eller "något". Livets Bog kan således i sig själv aldrig tas till intäkt för att skapa inhumana revolutioner, för uppror och upprorsmakare eller för någon annan form av manifestation eller utlösning av den dräpande principen. Dess idématerial är varken "danskt", "tyskt" eller "engelskt", lika lite som det rymmer någon annan form av "nationalism". Det kan omöjligt tas till intäkt för något särskilt folk eller något särskilt politiskt eller religiöst parti. Det är till sin natur manifestationen av tankearter som utgör förståelsen av allt medvetandeliv, och det är följaktligen lika absolut opartiskt i sin förekomst som varje

annan sann vetenskap.

Detta verk utgör en fundamental vetenskap om livet och är därmed en faktor i all kunskap om vad som skapar harmoni och disharmoni såväl i det levande väsendets liv och tillvaro som i nationers, kulturers eller mänskliga samhällens uppkomst, kulmination och undergång. Därför kan dess tankematerial eller analyser inte undgå att bli fundamentet för skapandet av en absolut "bestående fred" mellan folken, mellan riken och länder överallt på jorden. Ty liksom en fabrik, en maskin eller annan form av invecklad skapelse inte kan existera i fullkomligt tillstånd utan att vara identisk med en produkt av vetenskap, så kan en "bestående fred" omöjligt skapas utan att likaså vara en produkt av vetenskap.

14.3 *Fred kan inte dikteras på basis av nedvärdering, slaveri eller underkastelse av andra människor*

Att skapa fred på grund av okultiverade begär eller former av vinningslystnad, att skapa fred enbart på grund av överlägsna maktmedel, att skapa fred på basis av övertro, religiösa traditioner, trosformaliteter, sakrament och doparrangemang, sköna ceremonier, parader eller upptåg, låter sig inte göras i en värld som bygger undervisningspalats, universitet och läroanstalter i stor skala för uppväxande ungdom, och därmed uppfostrar den till en fullständigt vetenskaplig – vilket i själva verket innebär "sanningsälskande" – inställning till allt i livet och tillvaron. Denna uppväxande, vetenskapligt inställda och därmed "sanningsälskande" ungdom kommer att kräva verkligt vetenskaplig motivering för absolut allt. Det osynliga i tillvaron måste vetenskapliggöras eller bevisas likaväl som det synliga. Ska den gå med i krig, måste det finnas en vetenskaplig grund för det. Att lemlästa andra människor, att sprida död och ödeläggelse i andra människors livsrum, att tillintetgöra kulturvärden som är resultat av tusenåriga traditioner, och därmed utsätta sig själv för lemlästning, för att göras till invalid eller mänskligt vrak, till börda och besvär för sin omgivning eller sina medväsen, eller på annat sätt göra sig själv och anhöriga till föremål för stora offer, umbäranden och lidanden, kan inte i framtiden vara beslut som endast vilar på materiell eller religiös fanatism, högmod, begär att tillhöra materiell storhet och makt, begär att tillhöra en sådan överklassform som endast kan briljera med överdriven kapitalkraft och tillhörande frosseri och lyxliv, baserat eller upprätthållet på andra människors ekonomiska slaveri, primitivitet eller själsliga oförmåga.

Men lika mycket som det måste krävas en vetenskaplig motivering för varje människas deltagande i krig, måste det också finnas en vetenskaplig motivering för varje människas accepterande av fred. En fred som dikteras på grundval av nedvärdering, slaveri eller underkastelse av andra människor, med förlust av alla ädlare rättigheter eller förutsättningar för utveckling i sund frihet och normalt välbefinnande, kan aldrig någonsin vara en fred som vilar på vetenskaplig grund. Den är en renodlad orsak till krig. Revolutioner och blodsutgjutelser är de företeelser som en sådan "fred" oundvikligen överallt har i sitt kölvatten.

14.4 *Livets Bog innehåller lösningen på livets mysterium i en logisk, sammanhängande tankeföljd*

Mänskligheten befinner således nu, mer än någonsin tidigare, i smältdegeln. Kulturerna kan inte längre vila på blindhet, primitivitet och övertro eller konstlad propaganda, reklam eller andra sätt att dölja absoluta fakta. Framtiden måste vila på vetenskap, vetenskap och åter vetenskap i alla företeelser. Endast sann vetenskap kan vara absolut sanning. Och endast den absoluta sanningen kan vara ljus. Och endast detta ljus kan i sitt internationella, opartiska framträdande vara det allt överstrålande mentala solsken som kan skapa grunden för en "bestående fred" eller befria jorden från det mörker som i dag lägger världen öde.

Det är i kontakt med denna sanning som Livets Bog manifesteras. Den är en manifestation av tankar, symboler och text, genom vilka livsmysteriets lösning

åskådliggörs. Man kan därför aldrig någonsin komma förbi de kosmiska analyser som utgör dess innehåll, om man vill nå fram till insikt om livets absoluta sanning eller verklighet. Livets Bog innehåller således i en logisk, sammanhängande tankeföljd lösningen på detta mysterium och kan följaktligen ge den därtill utvecklade läsaren, forskaren eller sanningssökaren den överblick över livet eller tillvaron, den kunskap om hans egen upphöjda identitet som "gudason" och som sitt eget ödes odödliga eller eviga skapare, som ensam kan utgöra den uppståndelse från primitivitet och inbillad dödlighet, från djur till människa, eller till det förhållande, den förklaring eller kärlek, som är den absoluta sanningssökarens djupaste åtrå genom jordeliven på hans vandring mot ljuset.

Genom att vara ett till tankar omformat kosmiskt ljus, är Livets Bog således "ett med vägen" från mörkret. Genom att vara uttryck för absolut verklighet, är den "ett med sanningen". Och då den är sanning, är den "ett med livet".

14.5 *Osjälviskhet, humanitet och kärlek är nödvändigt för att förstå Livets Bog. Den kritik man manifesterar mot Livets Bog, avslöjar ens egen kärleksstandard*

Nu kommer kanske en eller annan att mena att detta är lite väl mycket sagt om en bok som skapats av en till synes helt vanlig man. Och det är naturligtvis givet att en så ovanlig karakteristik av en bok inte kan accepteras så länge den endast är ett påstående från sin skapares sida. Och det gör inte saken bättre, så länge man alls inte har läst den. Frågan är också, särskilt när det gäller Livets Bog, om det verkligen gör saken bättre att man har läst den. Läsning enbart gör det absolut inte, även om det naturligtvis är en faktor som inte kan undvaras, om man vill bedöma denna bok rättvist. Det är nämligen en annan viktig faktor som måste vara med för att man ska ha förmågan att manifesteras den absolut sanna bedömningen av detta verk. Denna faktor måste, med tanke på att Livets Bog är ett verk om osjälviskhetens och humanitetens kulmination i form av kärlek, ofrånkomligen vara att man själv är i kontakt med detta medvetandetillstånd. I samma mån som man i sitt framträdande mer eller mindre saknar denna kontakt, är man också ur stånd att förstå eller acceptera Livets Bog. Den kritik individen manifesterar mot denna bok, kommer således i realiteten aldrig i något fall att kunna existera utan att samtidigt vara ett avslöjande av vederbörande individs egen kärleksstandard och hans därpå baserade intellektuella nivå. Att detta är riktigt, visar följande analys av de "kritiker" och den "kritik" som kan uppstå mot Livets Bog.

14.6 *A-kritikerna är de väsen som är mest i kontakt med sanningen i Livets Bog*

Beträffande "kritikerna", ska vi här först nämna de individer som är mest i kontakt med sanningen i Livets Bog, vilket alltså betyder de individer i vilkas medvetande humanitet och kärlek är allt behärskande faktorer. Sådana individer får redan vid den första genomläsningen av detta kärleksverk ett utomordentligt gott utbyte, och får svar på en mängd problem som är helt i kontakt med vad de själva intuitivt känner måste vara absolut riktigt. De gläder sig mycket över boken och känner studiet av dess innehåll som en sann mental vederkvickelse, ja, som ett behagligt tillfredsställande av en länge närd hunger.

I kraft av dessa individers utomordentliga kärleksnatur omsätts studiet av Livets Bog till en allt överskuggande förståelse och en på denna baserad tolerans gentemot allt och alla. De har så att säga passerat "tröskelns väktare" och är således i sinne och väsen permanent knutna till ljuset eller sanningen i Livets Bog, eller varhelst den annars står att finna. Att deras "kritik" av sanningen eller livets kosmiska analyser och därmed av Livets Bog endast kan vara och bli "ljus", är naturligtvis en självklarhet. De är således av naturen sanningens "födda" lärjungar och blir humanitetens eller kärlekens sanna framförare eller fackelbärare i mörkret. All själviskhet är långt borta från dessa väsen. I deras sinne finns endast ödmjukhet och vördnad för

livets absoluta sanning och dess verkliga uttolkare.

Denna väsensgrupp kallar vi "A-kritikerna".

14.7 *B-kritikerna har mindre talang för humanitet och kärlek än A-kritikerna, men tack vare deras goda intelligens kan de inspireras av Livets Bog, och de blir på så sätt mer teoretiker än praktiker*

Samtidigt med dessa ädla sanningssökare finns det en annan serie sanningssökare. På dem märker man genast att deras sympatianlag är mer osäkra. Det finns mindre talang för humanitet och kärlek i deras väsen än hos "A-kritikerna". Följaktligen kan de heller inte i tillnärmelsevis så hög grad som "A-kritikerna" förstå sanningens analyser i Livets Bog. Dock kan de främsta av dem bli mycket entusiastiska över dess innehåll, men de kan inte som de tidigare nämnda individerna uppleva verkets analyser med hjärtat. Deras entusiasm beror enbart på en överlägsen intelligens. Deras anknytning till denna bok blir därför i en helt övervägande grad baserad på hjärnan. Resultatet av detta blir därför att dessa väsen mer blir "teoretiker" än "praktiker". De kan bli utomordentligt entusiastiska över den andliga vetenskapens analyser och dessas upphov eller andra auktoriteter inom denna vetenskap. Och under vågen av en sådan entusiasm kan deras ännu ofärdiga natur i stor utsträckning tvingas i bakgrunden, så att dessa väsen under tidsrymden i fråga blir motsvarande osjälviska, ja, till och med kan offra för mycket för ett andligt arbete, som de kommer i beröring med. Men då det som nämnts ännu inte har blivit deras talang eller natur att förstå den andliga vetenskapens sanna natur och absoluta mål: osjälviskhet, så står och faller den tidigare nämnda osjälviskheten med deras entusiasm för denna vetenskap. I samma mån som sådana väsens möte med den andliga vetenskapen och dess representanter har blivit något vardagligt, och de således på sätt och vis har blivit "gamla i gården" inom denna vetenskaps område, i samma mån mister denna vetenskap sin stimulerande verkan för dem. Och deras egen sanna natur, det vill säga den som ursprungligen ännu är deras "C-vetande" eller vanefunktion, börjar åter få övertaget över deras vilja och handlingssätt. Men denna natur kommer nu fram i medvetandet som maskerad osjälviskhet. Den tar sig ofta uttryck i att väsendena i fråga kommer att känna en mer eller mindre framträdande övervärdering av sig själva, sina förmågor och anlag. De känner sig högre kvalificerade än vad de i själva verket är. Orsaken till detta är deras stora förståndsmässiga inställning till det högre andliga livet, deras stora beläsenhet eller studium av filosofiska eller andlig-vetenskapliga verk. Ett sådant studium har naturligtvis berikat deras tal- och skrivförmåga på det andliga området. Men den sida på det andliga området som de ännu inte kan uppleva med känslan eller hjärtat, kan de naturligtvis inte manifesteras. Och deras yttringar, det må vara på det skrivna eller talade området eller i fråga om själva uppträdandet, kan naturligtvis inte mäta sig med de väsens som verkligen kan uppleva med hjärtat. Det kan inte förnekas att det blir en viss andlig skillnad mellan dessa två slags väsen. De väsen som kan uppleva med hjärtat samtidigt som de har stor förmåga att skriva och tala, kan naturligtvis representera mer av den andliga vetenskapen än de som visserligen har talang att skriva och tala, men enbart har en teoretisk upplevelseförmåga. De förstnämnda kan ge den andliga vetenskapen ett värmande, praktiskt liv, så att den blir livets högsta näring för medvetandet. De andra väsendena däremot kan visserligen ge den en yttre glans, men den har inget liv, den är endast en teori, vilket i realiteten innebär en "förmodan", som i morgon eventuellt måste ändras till förmån för en ny förmodan osv.

14.8 *"Många är kallade, men få är utvalda." B-kritikerna är kallade, men A-kritikerna är utvalda. Äregirighet och pliktmanifestation*

Det blir ju också från de förstnämnda väsendena som Försynen rekryterar sina verkligt betydelsefulla arbetare på det andliga området, eller det som för jorden betyder världsåterlösning. Det andliga livet kan nämligen inte utbredas eller forme-

ras enbart genom teori. Det krävs en grundlig praktisk demonstration av sättet att vara, och denna kan endast de prestera som inte bara har den förståndsmässiga eller teoretiska sidan klar, utan också upplever och manifesterar teorierna som praktisk verklighet. Det måste mer eller mindre ha blivit till "C-vetande" eller vanemedvetande i deras väsen. Och här finner vi således förklaringen på Jesu ord: "Många är kallade, men få är utvalda." Med de "många kallade" menas alltså de väsen som har nått så långt i sin utveckling i spiralen, att de just har börjat få sin hjärnverksamhet inställd på de högsta eller eviga fakta och rent teoretiskt börjar förstå att dessa inte är ren övertro, utan rymmer sanningen. Sådana väsen är naturligtvis alla "kallade", de har blivit sökande och kan således inte fränkännas att vara aspiranter till livets högsta visdom. Det enda som nu håller dem tillbaka från att bli auktoriteter på det andliga området är "tröskelns väktare", det vill säga deras egen ofärdiga natur. Denna ofärdiga natur tar sig nämligen uttryck i att den myckna teoretiska begåvningen och deras eventuella begåvning att tala och skriva i förening med en ännu inte utlevd äregirighet gör att hela deras liv mer blir en strävan efter position och anseende, alltså ett slags berömmelse på det andliga området, än det blir en "pliktmanifestation". Deras väsen blir en rent "självisk" uppenbarelse. Här avviker de från "A-kritikerna". Dessa väsen har ju redan (huvudsakligen i tidigare liv) levt ut äregirigheten, levt ut att ha en hög ställning, makt och ära. Dessa företeelser har inte längre någon lockelse för dem. Hela deras uppträdande blir en ren "manifestation av plikt". Vad de än sysslar med, vill de i själva verket helst leva i det tysta och är nästan ängsliga för att råka bli föremål för berömmelse och makt. Man måste således här förstå att med denna medvetandeinställning blir de särskilt kvalificerade att äga verklig kunskap och makt, ty den kommer aldrig i något fall att kunna missbrukas till att briljera med, till att nedvärdera och förtrycka andra eller till att upphöja sig själva, utan enbart till att uppfylla sin plikt gentemot allt levande.

14.9 *B-kritikerna är bundna av äregirighet och behov av att bli beundrade. Deras ofärdiga natur är detsamma som "tröskelns väktare"*

Att Försynen söker sina bästa medhjälpare bland dessa väsen, är självklart. Och dessa väsen blir därför inte bara "kallade", som de tidigare nämnda väsendena, de blir också verkligen "utvalda" av Försynen. De utgör de helt fria väsendena. Deras största glädje och inspiration i livet är "pliktmanifestationen". Denna frihet äger inte de andra väsendena. De är ännu, som tidigare nämnts, starkt bundna av äregirighet, det vill säga hungern efter att bli beundrade. Och deras anknytning till den andliga vetenskapen beror alltså i mycket hög grad på denna hunger. De ser i den andliga vetenskapen ett nytt medel, genom vilket de möjligen kan bli beundrade. De lägger därför i sitt väsen oerhört stor vikt vid att inlemma den i sitt sätt att tala och skriva, medan de, sedan den första entusiasmens rus har gått över, mer och mer slöar till när det gäller att praktisera den i sitt sätt att vara. De kommer därigenom, utan att egentligen veta om det, mer och mer i konflikt med de stora analyserna eller de eviga faktas anda och har till slut i sitt medvetande endast kvar dessa företeelsers nakna bokstav. De uppnådde aldrig med den andliga vetenskapens hjälp den makt och berömmelse som de i all stillhet hade begärt. De kommer alla att upptäcka att verklig andlig makt och storhet ligger i detta enda – att inte begära den. Att komma dithän i utvecklingen är detsamma som att ha övervunnit makten. Och endast den som har övervunnit makten kan använda den enligt de högsta lagarna. Endast ett sådant väsen kan bli livets herre.

Att Försynen väljer sina verkliga stöttepelare och fackelbärare bland dessa väsen och inte bland de väsen som dukar under för makten eller är besatta av maktbegär, är självklart.

Skillnaden mellan de två här nämnda väsensarterna blir ju också iögonfallande. Medan "A-kritikerna" har gott om tid i varje situation att vänta tills "Försynen kallar", har de andra väsendena mycket bråttom. De hungrar ju mer eller mindre

efter att få uppleva beundran. De kan inte komma fram snabbt nog. Denna "hunger" upplever inte de förstnämnda väsendena. Att de två väsensarterna därför inte i längden kan samarbeta, framstår här också som en självklarhet. De makthungriga väsendena arbetar sig ut eller bort från Försynens verkligt "utvalda". Det lugn, det oberoende och den ro i fråga om proselytvärningen som dessa sistnämnda väsen visar är alltför sävlig för de makthungrande väsendena. De blir därför ibland besvikna och börjar arbeta på egen hand. Och därmed har "tröskelns väktare" segrat. Vederbörande väsen är nu på allvar i sin egen ofärdiga naturs våld. De följer nu helt sin egen vilja i stället för Försynens. De delar inte längre de visas medvetandeinställning: "Fader, låt din vilja ske, inte min." Vi kallar här denna väsensgrupp för "B-kritiker".

14.10 C-kritikerna har bara intresse för det materialistiska, eftersom intelligensen är i stor övervikt i förhållande till känslan

Bland de väsen hos vilka intelligensen är i övervikt finns det en grupp, vilkas känsla i förhållande till intelligensen är ännu mindre än hos "B-kritikerna". Följaktligen har de enbart intresse för det rent materialistiska. Mått och vikt rent fysiskt är så att säga de enda fakta som de kan behandla med sin intelligens. Men här kan de vara mycket framstående, ja, ha uppnått en mycket stor "vetenskaplig" position. De kan vara både doktorer och professorer av ett eller annat slag för utredning av de rent materiella tingen, men ännu endast i fråga om – mått och vikt. Sådant som inte fysiskt kan vägas och mätas intresserar dem inte. Att finna liv bakom tingen är inte deras specialitet. Att finna "livsyttiringsfacit", vilket är de andliga forskarnas uppgift, ligger inte i dessa väsens natur. Ja, de kan till och med vara mer eller mindre framträdande motståndare till den andliga vetenskapen, vill alls inte erkänna denna verkliga, högsta manifestation av kunskap, av vilken deras egen speciella vetenskap omöjligt kan vara annat än en liten utlöpare eller avdelning. Den andliga vetenskapen är i själva verket modervetenskapen till all vetenskap, till all kunskap, till all intellektuell manifestation.

Men eftersom den högsta visdomen eller kunskapen för individer utan kosmiskt medvetande är kontrollerbar endast i sina mest primitiva utlöpare eller fack, och då dessa just är identiska med den materiella vetenskapen eller det mentala område som utgörs av mått- och viktfacit, är det dessa fack som blivit de auktoritativa i jordzonen, medan de övriga fälten eller facken, det vill säga de rent andliga eller själsliga, de som endast kan kontrolleras genom kosmiskt medvetande, ännu endast är i sitt första späda, spirande tillstånd.

Då den materialistiska delen av den högsta vetenskapen således ligger jordmännisklighetens utvecklingsnivå närmast, förstår majoriteten av jordmännisklighetens individer denna del bäst. Att den materialistiska delen därför blir mer verklig för dessa väsen än den kosmiska eller själsliga delen av denna vetenskap, samtidigt som de materialistiska representanterna uppfattas som högsta auktoriteter i vetenskapligt hänseende, är självklart.

Att dessa "auktoriteter" ju medför en utomordentligt stor välsignelse för samhället, kan inte bestridas. Hela den stora tekniska utvecklingen, som har gett människorna så stora gåvor i form av bostäder, kläder, samfärdsmedel, maskiner, fabriksanläggningar, sjukhus, skolor, universitet, modern kultur, hygien, komfort m.m., kan vi tacka dessa väsen för. Att majoriteten av jordmänniskligheten ser upp till representanter för en begåvning som har kunnat skänka mänskligheten dessa underbara ting, eller betraktar deras mentalitet som högsta vetenskap, är inte förvånande. Det skulle vara högst märkligt eller ologiskt om det inte vore på det sättet. Dessa representanter utgör ju den högsta sakkunskapen i fråga om alla materiella företeelser som jordmänniskligheten känner till.

14.11 C-kritikernas konträra hållning till livets högre liggande fält är lika ovetenskaplig som deras hållning till mått- och viktfacit är vetenskaplig

Men när man nu vet att hela denna mått- och viktvetenskap i verkligheten endast är en utlöpare från eller underavdelning till en stor och allomfattande modervetenskap, som rymmer hela livsmysteriets sanna lösning, och denna utlöpare eller underavdelning därför inte kan omfatta allt tillfredsställande av kunskap, kan man förstå att dess representanter inte kan vara auktoriteter på denna moderenergis högre liggande fält så länge de ännu endast kan fatta rent materialistiskt eller endast kan analysera i mått och vikt. Och deras eventuella uttalanden om dessa högre liggande fält innebär ju också i regel ett resolut förnekande av dessas existens. Deras konträra inställning blir här lika ovetenskaplig som deras inställning till rent materiella mått- och viktfacit är verkligt vetenskaplig eller logisk.

Att dessa väsen inte är särskilt förstående i fråga om ett verk som Livets Bog, blir här helt naturligt. Hela dess material är uttryck för analyser av ting som ligger långt bortom vad mått- och viktfacit kan avslöja, och är således detaljer som inte uteslutande kan upplevas med intelligensen, utan endast med "hjärtat", det vill säga genom ett harmoniskt samspel mellan intelligens och känsla och det därigenom i medvetandet skapade tillträdet till "intuitionen" eller livets femte grundenergi, som är det högsta ljus eller "solsken" i vilket något kan ses, förnimmas eller upplevas. Eftersom detta harmoniska samspel mellan hjärta och intelligens helt saknas i de nämnda intelligensväsendenas medvetande, kan de endast betrakta den kosmiska delen av vetenskapen, det vill säga de utanför deras egen kunskap liggande områdena, som övertro, fantasi eller naivitet.

Att dessa väsen inte är kvalificerade att förstå Livets Bog, är naturligtvis självklart, helt oavsett hur hög position de har skaffat sig vad gäller rent materiell vetenskap. Om de är magistrar, doktorer eller professorer, saknar helt betydelse i detta sammanhang. Vi kallar dessa väsen för "C-kritiker".

14.12 Känslobetonade människor som inspireras av moderna religiösa rörelser eller samfund

Medan "B-kritikerna" och "C-kritikerna" är intelligensbetonade, finns det en annan serie väsen som är känslobetonade. De främsta av dessa väsen har efter hand tillägnat sig så mycket intelligens att de inte längre känner sig helt i kontakt med de gängse auktoriserade dogmerna, även om deras intelligens dock är alltför svag i förhållande till deras känsla. Denna obalans gör att de alltjämt har anlag för att "tro", även om denna "tro" naturligtvis inte kan framkallas av de vanliga, auktoriserade kyrkliga predikningarna. Dessa väsen känner därför ett slags hunger efter ny andlig föda eller näring. De söker en högre och mer detaljerad förklaring av tillvaron än den de har fått lära sig som barn. Vi finner därför i stor utsträckning dessa väsen som medlemmar av de mer eller mindre framträdande moderna reformerade religiösa rörelser, sekter eller samfund som vi känner under begreppen "teosofi", "antroposofi", "spiritualism" och liknande. Men samtidigt måste jag framhålla att de nyss nämnda rörelserna naturligtvis också rymmer en hel del av de väsen som vi redan har beskrivit, såväl "A-kritiker" som "B-kritiker". Men den typ vi här särskilt ska dröja vid är alltså av ett slag som är för intelligent för att tro på barndomens religiösa undervisning, men för lite intelligent för att helt kunna undvara "den gudomliga suggestionen" eller de mentala "kryckor", med vilka Försynen i enlighet med Livets Bog stöttar eller håller väsendena tills de mentalt sett kan stå helt på egna ben.

Dessa väsen har alltså ännu, på grund av sin obalans mellan intelligens och känsla, ett behov av att tro. Och detta behov visar sig genom en speciell hängivenhet åt eller tillbedjan av de stora ledarna inom de nämnda religiösa rörelserna. I utomordentligt stor utsträckning är det mer en tillbedjan av dessa ledare än det är en nykter, realistisk förståelse av dessa rörelser uttryck för den verkliga eller absoluta sanningen, som dessa väsen är inhöljda i. Dessa väsen är således ännu inte helt fria eller

oberoende forskare. De är i själva verket endast väsen som har fått "byta tro". De har fått reformera grundvalen för sin tidigare "trosbasis". De har fått något nytt att tro på. Och ju större eller mer världsomspännande rörelse de har kommit att tillhöra, desto större förefaller dem dess stiftare eller ledare att vara, och desto mer kommer deras hängivenhet och vördnad för ledaren att utgöra en tillbedjan. Deras alltför starka känsla i förhållande till deras intelligens gör att de ännu är för starka partiska beundrare av den som äger hög position och berömmelse. Dessa två nämnda realiteter är ännu i en lite för starkt framträdande grad åtråvärda ideal och föremål för hemligt begär i deras inre. De har ännu lite av forna tiders "hjältedyrkan" i sitt kött och blod. Ja, denna "hjältedyrkan" kan till och med i stor utsträckning för den här nämnda typen bli det absolut enda bärande inom rörelser, vilkas andliga näring är helt beroende av "spiritualistiska medier". Det kan inte förnekas att även om det inom sådana rörelser, som tidigare nämnts, finns både ädla och sansade väsen, så finns det också i utomordentligt stor utsträckning väsen som stärker sin "hjältedyrkan" och "troförmåga" till en sådan grad att de tillfälligt så att säga helt har mist sin självständighet eller individualitet. Förutom att de i varje fråga först måste ha svar genom mediet, och således i motsvarande grad har satt sin egen analyseringsförmåga och därmed sin intelligensfunktion inom de aktuella områdena ur spel, är de samtidigt berusade av tanken på närvaron av de "stora" bibliska personerna: Kristus, Matteus, Markus, Lukas, Johannes, Paulus med flera, samt berömda historiska personer: kungar, furstar, drottningar, genier eller andra kända bortgångna som påstås komma till cirkeln eller kretsen och genom mediet tala till dess medlemmar. För att bli berusad eller betagen av detta, måste man besitta en mycket stor "trostalang", eftersom det här säl-lan finns någon hållpunkt för intelligensen. Den närvarande måste "tro" på mediet. Den sansade, intelligenshungrande eller icke-troende får inte någon andlig näring vid en sådan seans. Han går bort ännu mer hungrande än då han kom. Men de som mer hungrar efter att sola sig i "stora personligheters" särskilda gunst än de hungrar efter en absolut förklaring av livets verklighet får här ett slags näring för sina begär. De känner sig glada och ärade av att tillhöra en krets, i vilken så "stora väsen" är närvarande, ja, kanske till och med talar till vederbörande själva. Att det finns väsen för vilka allt annat i deras medvetande måste blekna vid sidan av deras tro på att de verkligen är föremål för denna upplevelse, kan man inte förneka.

14.13 De känslbetonade D-kritikernas äregirighet och fåfänga

En annan näring för sådana väsens äregirighet kan också tillkomma dem genom ett mediums mun. Det är berättelsen om deras tidigare liv. Här ligger ett helt eldorado av möjligheter förborgade när det gäller att smickra fåfängan. Om ett sådant efter berömmelse hungrande väsen får veta från en "stor avliden person" att det i ett tidigare liv har varit "furste", "kung" eller en på annat sätt beundrad magnat, ger det väsendet andlig näring för lång tid framåt, just därför att det inte så mycket var de stora sanningarnas bekräftelse på livets absoluta mening det sökte, utan en medvind för tillfredsställandet av dess egen hemliga fåfänga.

Ett sådant väsens försvar för den krets eller cirkel som det är medlem av blir därför mer baserat på storleken av den medvind som de mediala meddelandena ger dess omedvetna fåfänga än det baseras på de mediala uttalandenas framträdande till förmån för de eviga och absoluta sanningarna. Att denna fåfänga på grund av individens känslbetonade medvetandetillstånd beslöjar dess åsyn av den verkliga sanningen, är här solklart. Att samma fåfänga därför för tillfället är ett hinder för att väsendet ska kunna uppnå den "kosmiska klarsynen", är också självklart. Det står således här, helt utan att veta det, inför "tröskelns väktare". Men det är naturligtvis inte någon "synd" att väsendet befinner sig i detta tillstånd. Tvärtom, detta tillstånd är ju lika naturligt eller självklart som det väsens tillstånd som har nått den "kosmiska klarsynen". Båda väsendenas medvetandetillstånd är ju länkar i samma kedja. De representerar bara var för sig ett särskilt steg på själva utvecklingsstegen. Och dessa

rader skrivs ju inte heller för att bekämpa medialitet eller andra psykiska företeelser, lika lite som de har för avsikt att skada de religiösa rörelser som hör hit. Men det kan inte bestridas att den här påvisade jordmänniskotypen ännu i själva verket är "självyrkare" och omöjligt kan vara den rättmätiga "kritikern" av det slag av religiösa analyser och företeelser som har uppbyggandet av en hundra procentig humanitet, osjälviskhet eller kärlek till nästan som mål.

Ett sådant väsen har ännu inte nått fram till fundamentet för den högsta livsupplevelsen eller själva världsåterlösningens orubbliga fundament, medvetandeinställningen: "Fader, låt din vilja ske, inte min." Att vara i kontakt och harmoni med alla livets företeelser, är för denna väsenstyp, liksom för "B-" och "C-kritikerna", något som ännu befinner sig vid en fjärran horisont framom. Vi kan kalla dessa väsen för "D-kritiker."

14.14 *Inledande anmärkningar om förhållandet mellan Gudomens vilja och gudasonens vilja*

Då det möjligen finns läsare som inte riktigt förstår vilken fundamental medvetandeinställning det gamla ordet: "Fader, låt din vilja ske, inte min" ger uttryck för, och det därför kan tyckas att denna mening inte har något logiskt fäste i verkligheten och därför måste vara överflödig, har jag känt mig manad att här, innan jag går vidare i analyseringen av kritiken mot Livets Bog, ge några orienterande anmärkningar angående förhållandet mellan Gudomens vilja och det levande väsendets eller gudasonens vilja.

Att någon kan falla till föga för en sådan skepsis, kan enbart ha sin rot i den omständigheten att han vet att slutfacit i världsalltet är "mycket gott" och därför tror att allt måste vara direkt uttryck för den gudomliga viljan, och att han följaktligen måste anse varje uppställning av ett motsatsförhållande till denna vilja dömd att misslyckas på förhand. Men ett sådant resonemang kan inte vara hållbart. Ett fullkomligt slutfacit, som det ovannämnda, kan inte skapas eller existera utan att vara en övervinnelse av motsatsen. Om det inte existerade en sådan motsats i själva världsalltet, skulle detta gudomliga facit aldrig någonsin kunna bli till eller existera.

Det är riktigt att den gudomliga viljan leder alla företeelser fram till det stora kosmiska slutfacit som säger att "allt är mycket gott", men detta facit har inte blivit till på grundval av att Gud "ville allt" – då skulle detta facits manifestation vara helt utesluten. En vilja som "vill allt" är inte någon vilja. Ett väsen som på en och samma gång vill gå uppför och nedför en trappa är helt utan vilja och således utan möjlighet att kunna skapa, ja, själva livsupplevelsen skulle med en sådan inställning av medvetandet vara en total omöjlighet.

14.15 *Varför be bönen "Fader, låt din vilja ske, inte min" när "allt är mycket gott"?*

När universums eller världsalltets miljontals detaljer utlöses i slutfacit: "Allt är mycket gott", sker detta – inte i kraft av att Gudomen "vill allt" – utan i kraft av att det finns något som Gudomen vill, och något som Gudomen inte vill – varvid alla förutsättningar för manifestation av såväl hans eget väsens uppenbarelse som de levande väsendenas upplevelse av livet får betingelser att existera. En vilja kan endast utlösas genom att det samtidigt finns något som man inte vill. För att man över huvud taget ska kunna manifesteras vilja, är det nödvändigt att man – inte vill de ting som är ett hinder för de ting man vill. En vilja kan således endast existera som en kombination eller förbindelse av en negativ och en positiv tankeinställning. För att ha vilja, måste det således likaväl finnas något man inte vill, som det måste finnas något man vill. Utan dessa två företeelser kan ingenting skapas eller manifesteras. Och om man över huvud taget erkänner att världsalltet uttrycker en plan, måste denna plan också uttrycka eller vara identisk med vilja. Och eftersom den är vilja, måste den också vara en egenskap hos ett levande väsen, samtidigt som den måste vara en förbindelse av en negativ och en positiv tankeinställning. Då denna plans facit eller ändamål är att

hålla världsalltet i ett tillstånd som passar in på beteckningen "allt är mycket gott", blir det ett faktum att den vilja som detta facit är ett resultat av, måste vara inställd på att vilja det som kan bygga upp detta facit – inte på att vilja det som kan bryta ned det. Om inte denna vilja är på det sättet, kan världsalltet inte uttrycka någon logisk plan och följaktligen inte heller något logiskt slutresultat. Men detta är ju motsatsen till vad som existerar som orubbliga fakta. Världsalltet är den mest logiska plan som finns, ja, är själva logikens kulmination. Därigenom ser vi också den gudomliga viljan framträda med sin negativa och positiva företeelse, precis som varje annat levande väsens vilja. Och det är just i kraft av detta som de levande väsendena kan bygga upp öde, kan bli med eller emot dessa två företeelser i den gudomliga viljan. Varje levande väsen har ju också en vilja som i sin tur består av en negativ och en positiv företeelse. Vänder ett sådant väsen nu sin negativa viljesida mot Gudomens positiva viljesida eller sin positiva mot Gudomens negativa, uppstår disharmoni mellan gudasonens och Gudomens vilja. Och konsekvenserna av detta är det olyckliga ödet, lidandet eller allt som hör hemma under begreppet "helvete".

14.16 *När gudasonens vilja blir ett med Gudomens vilja. Spiralens nedåtgående och uppåtgående bana*

Vänder det levande väsendet eller gudasonen däremot sin positiva och sin negativa viljesida mot Gudomens positiva respektive negativa viljesida, blir gudasonens vilja ett med Gudomens vilja, och gudasonen blir "ett med Fadern". Och den fred, lycka eller salighet som ensam kan vara motsatsen till "helvete", och som i gammalreligiös terminologi betecknas som "paradiset", "himlen" eller "himmelriket", uppstår.

Nu återstår bara frågan: Vad är den negativa och den positiva sidan av Guds vilja?

Men för att få denna fråga besvarad måste man följa utvecklingen eller faserna i fullbordandet av den gudomliga världsplanen, som gör att allt till slut blir "mycket gott". Och då ser man svaret i form av "spiralprincipen". Denna princip visar oss att viljan bakom planen befordrar en nedåtgående process och en uppåtgående process. Den nedåtgående processen har vi genom mitt arbete lärt känna som "inveckling", och den uppåtgående som "utveckling". Och det är uteslutande genom ett avpassat samspel mellan dessa två processer eller kontraster som skapelse över huvud taget kan äga rum, och därmed de levande väsendenas upplevelse av livet. Men eftersom dessa två former av process är betingelsen för upplevelse av livet, måste de vara ett orubbligt uttryck för den gudomliga viljan. Denna viljas frambringande av facit: "Allt är mycket gott", sker alltså uteslutande genom att Gudomen vill att individen upplever den "nedåtgående" och den "uppåtgående" processen. Men den kan inte vilja att dessa upplevelser ska ske samtidigt, eftersom det ju är detsamma som att vilja det omöjliga. Det levande väsendet kan som tidigare nämnts inte samtidigt gå upp och gå ned i en trappa. Att samtidigt vilja det ena likaväl som det andra, kan ju endast göra viljan till en jämvikt mellan två kontraster. Och en jämvikt är som bekant detsamma som "stillestånd" eller icke-manifestation och framstår därmed ytterligare som ett "intet". Gudomen kan därför inte vilja att individen ska uppleva det "nedåtgående" och det "uppåtgående" tillståndet samtidigt, utan enbart efter varandra. I annat fall skulle det utesluta varje form av upplevelse. I stället för själva livsupplevelsen, skulle det bara existera ett evigt "intet". Döden eller en total medvetlöshet måste vara den allt behärskande faktorn där universum med sina sol- och stjärnhopar och allt vad därtill hör nu glimmar och strålar livet ut.

14.17 *Konflikten mellan individens vilja och Guds vilja efter vändpunkten för den "nedåtgående" banan*

I förhållande till den gudomliga viljan kommer det levande väsendet således att befinna sig på en eller annan plats i den "nedåtgående" eller den "uppåtgående"

rörelsen i spiralkretsloppet – men inte samtidigt i dem båda.

Om väsendet befinner sig i spiralens ”nedåtgående bana”, kommer den gudomliga viljan gentemot ett sådant väsen ofrånkomligt att vara dess ”inveckling” eller ”nedåtgående” tillstånd, vilket, som läsarna vet, är detsamma som utvecklingen fram mot kulminationen av ”den dräpande principen” eller egenkärleksprincipen. Har väsendet däremot passerat kulminationen av ”den dräpande principen” och således befinner sig i spiralens ”uppåtgående” bana, det vill säga i utvecklingen mot kulminationen av humaniteten, nästan- eller allkärleksprincipen, kommer den gudomliga viljan gentemot ett sådant väsen ofrånkomligt att vara dess ”uppåtgående” tillstånd. Men här sker det egendomliga att individen kan komma i konflikt med Gudomens vilja.

Individen eller det levande väsendet framträder ju som ”Guds avbild”, vilket i realiteten innebär att det också har en vilja. Väsendet existerar eller bygger upp sin upplevelse av livet i kraft av att det finns något som det vill, och något som det inte vill. Och väsendets vilja ställs således inför Guds vilja eller det som Gudomen vill, och det som Gudomen inte vill. Så länge individen befinner sig i den ”nedåtgående” banan i kretsloppet, kommer det inte att uppstå någon särskild konflikt mellan Guds vilja och väsendets vilja, eftersom väsendet just befinner sig i denna bana enligt sitt eget önskemål eller begär. Att utföra de manifestationer som håller denna bana vid liv, är alltså uttryck för väsendets egen vilja och kan således endast vara en glädje för det självt, samtidigt som det är den fulla lydnaden eller uppfyllelsen av Guds vilja. Denna del av spiralkretsloppet kan då också betecknas som ”paradiset” (se vidare min bok ”Logik”, kapitel 53, symbolförklaringen). Något helt annat gör sig däremot gällande när individen i kretsloppet har passerat kulminationen eller vändpunkten för den ”nedåtgående” banan och därmed befinner sig i den del av kretsloppet där det inte längre är den ”nedåtgående” banan eller tillståndet, utan däremot den ”uppåtgående” banan, som är Guds vilja. Här uppstår det en direkt konflikt mellan individens vilja och Guds vilja.

14.18 *På grund av vanemedvetande manifesteras den ”nedåtgående” banans principer i den ”uppåtgående” banans domän*

För att kunna få full tillfredsställelse eller mättnad av upplevelsen av ”den dräpande principen” har individen gradvis måst skapa sig en animalisk kropp, som intill hundra procent blev ett tjänligt redskap för denna upplevelse. Liksom kroppen, på grund av den tunga fysiska materia som den består av, endast gradvis kunde bli till eller byggas upp med alla sina lokalorgan och tankecentrum för manifestation av självisheten eller ”den dräpande principen”, så kan denna kropp endast gradvis omskapas och få nya lokalorgan eller tankecentrum utvecklade för manifestation av osjälvisheten eller allkärleken, som ju uttrycker den ”uppåtgående” banans tillstånd i spiralen. Individen kommer därför, ännu långt efter att han har passerat kulminationspunkten för den ”nedåtgående” banan i kretsloppet, att ha lättast för att manifesteras dess principer och företeelser, eftersom de ännu i överväldigande grad är ”C-vetande” eller vanefunktion hos honom, medan centrum eller organen för manifestationen av den ”uppåtgående” banans principer och företeelser ännu endast är i sin späda början. I den ”nedåtgående” banan blir som tidigare nämnts denna banas principer identiska med det som Gudomen vill, och den ”uppåtgående” banans principer identiska med det som Gudomen inte vill. Men i den ”uppåtgående” banan blir denna banas principer naturligtvis identiska med det som Gudomen vill, och den ”nedåtgående” banans principer utgör det som Gudomen inte vill. I motsatt fall skulle det ju inte finnas någon som helst möjlighet till manifestation eller skapande. När individen efter att ha passerat den ”nedåtgående” banans kulminationsstadium och flyttat in i den ”uppåtgående” banan, men alltjämt på grund av sitt vanemedvetande i viss utsträckning helst manifesterar den ”nedåtgående” banans principer eller medvetande-

metoder, blir det ett faktum att han här gör något som Gudomen inte vill.

Individen kommer alltså i viss utsträckning att manifesteras den "nedåtgående" banans principer eller medvetandemetoder i den "uppåtgående" banans domän och kommer således i direkt konflikt med Guds vilja. Av detta framgår att individen här har en fri eller självständig vilja som han kan bringa i konflikt eller i kontakt med Guds vilja. Men då Gudomen inte vill att den "nedåtgående" banans tankemetoder manifesteras i den "uppåtgående" banans domän, kommer resultatet av denna disharmoni mellan individens vilja och Guds vilja ofrånkomligt att bli lidande, smärta och mörker eller allt vad som hör hemma under begreppet "helvete", för väsendet går ju här emot själva universum. Det försöker faktiskt flytta sol och måne. Men här upptäcker det att den sten som det inte kan lyfta, måste det låta ligga. Genom helvetet eller mörkret kommer det till insikt om att det finns en vilja som är långt starkare än dess egen. Och att orsaken till dess misär utslutande var att det ville något som upphovet till denna starkare vilja inte ville, och att detta upphov inte ville det, därför att det i den "uppåtgående" banan var abnormt, ledde till undergång och därför var dåraktigt. Men när det levande väsendet upptäcker att detta faderliga motiv utslutande skapar grundvalen för Gudomens eller denna universums starkaste vilja eller viljeföring, är det inte så underligt att det vänder sig till den eviga Försynen och hänryckt utbrister: "Fader, låt din vilja ske, inte min."

14.19 Avslutande anmärkningar om medvetandeinställningen "Fader, låt din vilja ske, inte min"

Det är denna upplevelse av den gudomliga viljans närvaro i universum och dess oändligt kärleksfulla upphovs existens som – till utesäglig välsignelse för mänskligheten – har besjälade dess största ledare. De har sett att Guds vilja är lagen för tillvaron, lagen för upplevelse. De har sett att man, genom att följa denna vilja, bringade inte bara sin egen vilja i kontakt med lagen för upplevelse av livet och blev ett med Fadern, utan man gjorde sig också fri från de hinder för livsupplevelsen som tillsammans formar vad vi kallar "ett olyckligt öde" med dess lidanden och svårigheter, dess mörka mentalitet och pessimism, dess fördunklande av väsendets identitet som livets herre. Dessa väsen har således sett att detta att underordna sin vilja under Guds vilja, aldrig någonsin kan bli identiskt med en slavisk underkastelse och uppgivelse av det egna livet, sin egen individualitet – utan tvärtom är vägen till herravälde över de företeelser, genom vilka tillträdet till Gudomens eget synsätt, egen mentalitet, och den därmed förbundna frigörelsen från djurriket utslutande kan ges. Samma väsen har därmed insett att medvetandeinställningen "Fader, låt din vilja ske, inte min" således är hörnstenen i jordmänsklighetens frigörelse eller det vi betecknar som världsåterlösningen. Denna inställning av medvetandet är således roten och stammen, från vilken de eviga sanningarna eller facit: "Döm inte, så blir ni inte dömda" – "Alla som griper till svärd skall dödas med svärd" – "Det är saligare att ge än att ta" – "Vänd den högra kinden till om du blir slagen på den vänstra" samt många andra bildar grenarna.

Medvetandeinställningen "Fader, låt din vilja ske, inte min", är således inte något överflödigt, utan framträder i stället i allra högsta grad som det absolut enda nödvändiga för varje ärlig sanningssökare eller andlig forskare. Att vandra i motsatt riktning, törs väsendena endast göra på de områden där de ännu inte känner vägen, sanningen och livet.

14.20 E-kritiker

Vad gäller kritikerna av Livets Bog, har vi nämnt fyra av de mest framträdande typerna. Förutom dessa typer, finns det bland kritiker egentligen endast väsen som mer eller mindre är helt dogmatiskt bundna i religiösa traditioner, och även än så länge är fasta medlemmar i de här hemmahörande religionerna, sekterna eller trossamfundet. Då sådana väsen är helt och fullt tillfreds med den visdom eller religiösa näring

de får från dessa traditioner, och högt älskar sin tro och vad därtill hör, ja, anser denna vara det absolut ”enda saliggörande”, och därför måste tro att alla andras härifrån avvikande tankar, tro och levnadssätt måste vara felaktiga, måste vara ”hedniska”, måste vara av ”ondo”, och dessa väsen därmed utgör aspiranter till ”helvetet”, är det naturligtvis självklart att sådana väsen heller inte ser med särskilt välbehag eller blida ögon på Livets Bog. Dessa väsen kan omöjligt vara opartiska kritiker. De ser i denna boks innehåll, om de nu över huvud taget läser den, endast företeelser som för dem mer eller mindre förefaller vara ”fanatism”, ”hädelse” eller rent av ”bedrägeri”. Deras logiska sinne är fängslat av dogmer och avhåller dem från att se något som helst ljus i detta kulturverk. Att Guds vägar skulle vara möjliga att rannsaka¹ eller förklara – detta att använda sin egen hjärna och sitt eget förstånd till att förklara tillvarons mysterium och publicera denna förklaring – är för dem något som endast kan vara ”djävulens verk” och därmed den absoluta vägen till ”evig förtappelse”. Eftersom sådana väsen ännu alls inte på något sätt har förmågan att basera sin uppfattning på realistiska, fysiska fakta, utan uteslutande baserar sina beskyllningar eller påståenden på traditionella dogmer, tro och föreställningar, utgör deras eventuella fiendskap mot Livets Bog endast samma slags blinda fiendskap som den, vilken bringade världsåterlösaren på korset. Då dessa väsen således i religiöst hänseende är helt immuna inför logik, kommer varje logiskt eller intellektuellt försvar att vara helt omöjligt för dem att ta till sig. Och världsåterlösarens ståndpunkt: ”Fader, förlåt dem, de vet inte vad de gör”, ger här uttryck för den högsta förståelse. Dessa väsen kan vi här kalla ”E-kritiker”.

14.21 *Livets Bog, som är föremål för de fem olika formerna av kritik*

Vi har härmed gått igenom de olika existerande huvudtyperna av kritiker mot Livets Bog. Allt som kan framkomma av invändningar eller kritik mot detta verk kommer således att kunna hänföras till någon av de här nämnda typerna. De kommer således att motsvaras av fem olika former av kritik som vi här, alltefter deras upphov, betecknar som ”A-kritiken”, ”B-kritiken”, ”C-kritiken”, ”D-kritiken” respektive ”E-kritiken”.

Vi ska nu övergå till att uppehålla oss lite vid dessa speciella former av kritik och se vad som kan vara orsaken till deras uppkomst. Men dessförinnan måste vi ännu en gång göra uppehåll vid själva Livets Bog, som är föremålet för dessa former av kritik. Det finns kanske de som anser att en sådan analys som den som här äger rum, är oberättigad och utmanande. Man vill kanske rent av hävda att det är kärlekslöst eller själviskt av en författare att på det viset sätta folk på plats i den mån de inte förstår hans bok. Ja, man kanske till och med menar att detta analyserande är en form av intolerans, är ett sätt att ställa folk vid ”skampålen”, då man menar att författaren i en sådan situation inte tolererar att folk har en annan åsikt om hans verk än den han själv proklamerar. Och om en sådan företeelse vore allmängiltig, det vill säga: visade sig hos alla författare och därmed gällde för varje utkommen bok, skulle vi bli tvungna att i många fall ge dessa väsen rätt. Situationen skulle vara uttryck för en allt dominerande intolerans och självtillbedjan, ja, i värsta fall en förgudning av sin egen och en förföljelse av andras skapelse. Men en sådan karaktär kan situationen aldrig någonsin komma att ge uttryck för när det gäller Livets Bog och dess upphov. Här är det nämligen inte alls fråga om vare sig ”författaren” eller hans ”bok”. Dessa två företeelser är så oändligt underordnade i förhållande till den realitet som döljer sig under begreppet Livets Bog, och som har utgjort den måttstock efter vilken de nämnda formerna av kritik skulle kunna utmätas.

Om Livets Bog endast vore en författares ”förmodan”, ”hypotes” eller poetiska ”fantasibild” av tillvarons mysterium, och han trots detta höll fast vid det befogade i att mentalt sätta de andra på plats när det gäller deras inställning till hans ”fantasibild”, skulle det i allra högsta grad vara självförgudning eller tillbedjan av den egna skapelsen som skulle sitta i högsätet i detta väsens mentalitet. Men Livets Bog är inte

¹ ”Möjliga att rannsaka” är ändrat från ”outrannsakliga”

en samling hypoteser eller förmodanden om hur själva livslagarna eller lagen för tillvaron skulle kunna vara. Den framträder däremot som ett realistiskt påvisande av hur denna lag faktiskt existerar. Det är dess innehålls identitet som faktum, som förändrar förhållandet och inte endast berättigar, utan också rent av förpliktar dess upphov till manifestationen av den här framförda analysen av dess kritiker och deras kritik. Inför fakta måste och ska allt kapitulera. Ty faktum är sanningen. Och sanningen är vägen till livet. Att dölja fakta, är således detsamma som att spärra vägen för väsendenas vandring mot ljuset. Det utvecklade väsendet kan därför aldrig någonsin gå med på att spärra denna väg, utan kommer alltid att avlägsna hindren, oavsett vad det då må råka ut för i fråga om missförstånd, intolerans och ryktessmidande riktade mot det självt av blinda och ofullkomliga väsen, som därmed har fått sin egen lilla själviska värld eller mentala position hotad.

14.22 *Beviset för att Livets Bog är en sann analys av världsalltet*

För att bevisa att Livets Bogs innehåll inte utgör en analys av världsalltet som stämmer med fakta eller verkligheten, måste man bevisa att det inte finns någon Gud, ingen odödlighet, och därmed heller ingen evig tillvaro och inget liv efter döden. Vidare måste man bevisa att det inte finns någon logik i själva livet och naturen, liksom man också måste bevisa att all utveckling är fantasi och övertro. Allt står stilla. Apor är apor och kan aldrig bli annat än apor. Tigrar, lejon, lamm och duvor kommer aldrig att kunna bli annat än de företeelser som de i dag utgör. Rövare, mördare eller andra förbrytare måste evigt vara primitivitetens representanter, liksom naturmänniskan, pygmén, bushmannen eller eldsländaren aldrig kan få uppleva intellektualitetens framträdande livsform. Man måste således till övermått kunna dokumentera att livet uteslutande är orättfärdigt och kärlekslöst, är mörker och kaos, och i all evighet måste förbli i detta tillstånd. Kan man bevisa att detta är livets sanning, kommer Livets Bog att vara ett kulminerande osanningens dokument. Och varje avståndstagande från den, ja, varje bekämpande av den, skulle rent av vara en plikt, vara en naturnödvändighet, liksom bekämpandet av en sjukdom.

Men eftersom en sådan bevisföring i realiteten skulle vara detsamma som att bevisa att solen inte existerar och att det levande väsendet aldrig har funnits till, och då detta utgör den diametrala motsatsen till vad Livets Bog ger uttryck för, så kommer varje form av indignation eller avståndstagande från denna bok att mer eller mindre utgöra en del av denna ”bevisföring”. I samma mån som man avviker från att acceptera Livets Bog, i samma mån ansluter sig ens medvetande till denna abnormala bevisföring, och i samma mån är man i själva verket, medvetet eller omedvetet, med om att förneka solens och det levande väsendets existens. Man representerar således en grad av motstånd mot det faktum som livet och dess mening i verkligheten är. Och det är upphoven till detta motstånds särskilda skala vi här presenterar som de olika kritikerna av Livets Bog. Denna skala sträcker sig alltså från den fullkomliga överensstämmelsen eller samklangen till den diametrala motsatsen eller direkta disharmonin med själva livets absoluta analys. Skalans särskilt framträdande steg utgörs alltså av de olika kritikernas speciella inställning till den nämnda analysen eller livets mening, det vill säga: är identiska med de tidigare nämnda fem olika formerna av kritik. Dessa steg utgör alltså, med undantag av ”A-kritiken”, ett större eller mindre motsatsförhållande till den absoluta verklighetens analys.

14.23 *Att vara emot Livets Bog, är att vara emot den gudomliga världsplanen eller livets mening*

De omtalade kritikerna har således inte blivit utpekade eller begrundade utifrån sitt förhållningssätt till Livets Bog. Huruvida de till exempel tycker att den är oklar eller dåligt skriven, eller om de tycker att den är genial eller bra skriven, har naturligtvis alls inte beaktats när analysen av dessa slag av kritik har kommit till. Det avgörande har uteslutande varit deras indignation mot själva bokens analys av den gudomliga

världsplanen eller livets mening. Men att vara emot Livets Bog utan att vara emot den gudomliga världsplanen eller livets mening, låter sig inte göras. Ty denna bok innehåller inte ett enda avsnitt, ett enda kapitel eller en enda symbol, som inte på ett eller annat sätt är ett led i avslöjandet av humaniteten eller kärleken och därmed intellektualiteten som den högsta åtråvärda moralgrunden för det nuvarande jordmänniskosamhällets fysiska och mentala framträdande, och primitiviteten och därmed hatet som en för detta samhälle delvis utlevd och därför nu motsvarande mindre åtråvärd moralgrund. Det är därför inte väsendenas förhållande till Livets Bog, utan i stället väsendenas förhållande till förståelsen av dessa två konträra poler, som har utgjort grunden för analysen av de här skildrade formerna av kritiker. Väsendenas indignation över denna analys kan därför aldrig rättmätigt komma att beröra dess upphov eller författaren till Livets Bog, i och med att denna indignation således i realiteten omöjligt kan existera utan att vara identisk med en indignation mot själva den gudomliga världsplanen, vara ett uppror mot själva solens och ljusets existens, baserat på en viss grad av bristande förståelse för den genom denna existens avslöjade meningen med livet.

14.24 Önskan att inspirera till tolerans gentemot alla kritiker

Denna analys av kritikerna över "Livets Bok" har ju heller inte manifesterats som ett utflöde av intolerans eller en hämndeakt emot dessa väsen från upphovet till "Livets Bok", utan har däremot uteslutande manifesterats för att uppfylla nämnda upphov absoluta önskan om att avlägsna varje möjlighet till uppkomsten av indignation eller intolerans emot dessa kritiker från vänner och anhängare av "Livets Bok" och inspirerar dem till att i detta förhållande så väl som i alla andra liknande förhållanden vara besjälade av den gudasonliga medvetenhetsinställningen "Fader, förlåt dem, ty de veta icke vad de göra".

Endast denna inställning kan vara varje anhängare av "Livets Bok" eller den gudomliga världsplanen värdig och ge uttryck för den sanna förståelsen av själva livets mening. Ty, anhängare av "Livets Bok" som inte har denna medvetenhetsinställning kommer mycket lätt att visa samma intolerans mot kritikerna av denna bok som den dessa kritiker hyser emot samma verk, och skulle därmed komma att framträda på ett föga smickrande sätt. Deras framträdande skulle då avslöja att de, om än omedvetet, på sätt och vis också vore överträdare av de föreskrifter, som detta verk uppenbarar ifråga om tolerans. Deras handling skulle då varken vara i "Livets Boks" eller dess upphovs favör.

14.25 A-kritiken

Vad gäller de fem olika formerna av kritik mot Livets Bog, återstår för oss nu endast att ge en liten klart orienterande överblick. Dessa former av kritik utgör alltså fem olika väsenstypers speciella förhållningssätt till Livets Bog, det vill säga till den företeelse som denna bok ger uttryck för. Och då denna företeelse är själva den existerande högsta moralbasen: intellektualiteten, som återigen är detsamma som humaniteten eller kärleken, blir dessa fem former av kritik detsamma som fem olika former av förhållandet till kärleken. Det första av dessa förhållningssätt är "A-kritikernas".

Som läsarna minns, utgörs dessa kritiker av väsen, hos vilka humanitet och kärlek är allt behärskande faktorer. Och en upplysning om kärlek och humanitet är för dessa väsen därför en allra högsta inspirationskälla. Dessa väsen är därför självskrivna när det gäller att älska varje bok eller varje logiskt uttryck för kärlek, ty de ser i denna eller detta ett intellektuellt försvar för det mentala tillstånd som de själva representerar. Eftersom detta tillstånd är så framträdande hos dessa väsen, att det har blivit till "C-vetande" hos dem att "vända den högra kinden till om de blir slagna på den vänstra", kan de aldrig i något fall bli upphov till indignation, ond kritik eller klander. Ty "att vända den högra kinden till om man blir slagen på den vänstra", är

detsamma som att ta väsen och ting just som de är i varje givet ögonblick. De vet att detta att fordra något annat, är en överträdelse av kärlekens princip och blir identiskt med den gnista som tänder indignationens och därmed hatets låga. En sådan fordran skulle de aldrig låta få fäste i sitt medvetande. Det är en sådan fordran som, vilket vi nu ska se, i så hög grad får fäste i de efterföljande kritikernas medvetande och där blir ödesdigert. Ty det är precis detsamma som "tröskelns väktare".

Eftersom "A-kritikens" upphov i så hög grad saknar själviska begär, och det därför har blivit till "C-vetande" hos dem att aldrig vänta sig något annat av livet än vad det ger dem, blir de aldrig besvikna över någon eller något. De vet att allt är livets korrekta gensvar på deras eget forna och nutida görande och låtande. De är inställda på att ta emot allt, också det obehagliga, som en gudomlig korrespondens, alltså som en gåva från Gud. De vet till fullo att ingen i absolut mening vare sig kan göra eller lida orätt. De blir därför inte indignerade på den eller det som det obehagliga kommer ifrån. De vet att det obehagliga är med om att frambringa visdomen, liksom den stinkande avfallshögen är med om att frambringa sädesåker eller kornet. De är av naturen så starkt medvetna om livets egen logik, att de endast kan se kärlek i vad eller vem de än möter. Där andra känner "martyrskap", begär efter "upprättelse" för en "oförrätt" som de tror har begåtts mot dem, eller känner indignation mot den eller det som är obehagligt för dem, ser dessa väsen endast Gudomens uppenbarelse eller eviga tal, vägledning och styrning och är enbart lyckliga över att vara ett med denna gudomliga vilja.

Som man ser, är "A-kritikerna" således födda till att vara kärlekens sanna lärjungar. Deras väsens natur är kärlek. Därför kommer de som tidigare nämnts att enbart se kärleken i vad eller vem de än möter, och således naturligtvis också när de möter Livets Bog. Att på så sätt endast se kärleken i allt och alla, är att se uppenbarelsen av livet från Gudomens egen utsiktspunkt. Det är denna syn vi här kallar "A-kritiken".

14.26 B-kritiken

A-kritiken utgör således detsamma gentemot Livets Bog som denna bok utgör gentemot universum. Dess innehåll är nämligen själva världsalltets "A-kritik" och utgör, som den utvecklade läsaren vet, ett universellt försvar för allt vad som över huvud taget kan förekomma i livet och tillvaron, och följaktligen också för dess egna motståndare. Varje kritik som inte representerar en sådan grad av intellektualitet, kan aldrig i något fall vara identisk med en absolut sann kritik, det vill säga en absolut sann analys av sitt objekt. Dess framträdande som "analys" är därför mer eller mindre bara ett kamouflage. Det är, som vi ska se i det följande, mer eller mindre maskerad indignation, intolerans, andlig brutalitet eller våld, förtal eller på annat sätt förföljelse. Det har inte som "A-kritiken" intellektualitetens och därmed kärlekens strålande ljusflöde i sin atmosfär. Dess gloria är svarta moln, giftiga dunster som förmörkar allt mentalt ljus.

Till detta förmörkade ljus hör "B-kritiken". Vad gäller dess upphov vet vi redan att dessa i sin dagliga tillvaro inte helt har "A-kritikernas" fullkomliga, humana praktiska väsen. De har förvisso i stor utsträckning teoretiskt "A-kritikernas" inställning till visdomen eller den högsta sanningen, men de kan inte liksom dessa omsätta denna visdom i rent praktiskt uppträdande. B-kritikerna har ännu i stor utsträckning själviska begär eller fordringar på sina medmänniskor och livet. Och deras kritik av detta liv och dessa medväsen kan därför heller inte bli så ren och opartisk som "A-kritikernas". B-kritiken blir alltid präglad av det ofria förhållande som dessa väsen befinner sig i gentemot livet och medväsendena.

Eftersom livet och medväsendena inte alltid uppfyller "B-kritikernas" själviska begär och längtan, blir hans kritik som regel identisk med ett överdrivet klander av liv och medväsen. En absolut fri, nykter och opartisk analys av något som är obehagligt för det självt eller är till dess själviska begärs nackdel kan ett sådant väsen helt

naturligt inte ge. Ska det ge en sådan analys, kan det endast ske genom att väsendet på något sätt lägger band på eller tvingar sig självt. Väsendet måste tvinga verkningarna av sin själviskhet på knä, alltså en möda som "A-kritikern" är helt befriad från. Vi ser därför också att "B-kritiken" aldrig är ren i sitt framträdande. Den blir i de flesta fall präglad av en mycket överdriven pessimism, allteftersom dess upphov inte får sina själviska begär eller fordringar uppfyllda. Dock måste man här minnas att "B-kritikern" ju är ett väsen som har skaffat sig en viss grad av intellektualitet, och i kraft av denna inte är särskilt benägen att låta sin eventuella indignation och besvikelse gå ut över själva den andliga vetenskapen, utan i stället utlöser den över denna vetenskaps upphov och dess närmaste medarbetare. Och av detta framgår det just att det inte är själva den andliga vetenskapen, utan däremot något personligt hos det nämnda upphovet eller dess medhjälpare som har kommit i konflikt med uppfyllelsen av "B-kritikerns" själviska begär, fordringar eller önsknings, vilka ligger till grund för pessimismen och indignationen. Vi ser därför också det sällsynta att "B-kritiken" kan innehålla den största lovprisning eller hyllning till den andliga vetenskapen samtidigt som den är full av pessimism i fråga om dess upphov och dettas särskilda medhjälpare. Ja, vi finner i "B-kritiken" alla symptom på att dess upphov faller offer för "martyrförnimmelsen" och dukar under för samma illusion som den som bringar alla andra väsen i krig med varandra, nämligen föreställningen att man "lider orätt", har blivit "knuffad ut i mörkret", blivit "sviken" osv., alltså alla de symptom som inte bara skiljer "B-kritikern" från "A-kritikern", utan också fullständigt avslöjar fält i den förstnämndas medvetande där den andliga vetenskapen eller intellektualiteten ännu inte har trängt in. På dessa fält är "B-kritikern" ännu uppfylld av vikingandan som önskar hämnd och straff över oppositionella medväsen, krav på "upprättelse" för "orätt" man har lidit och nedsabling av dem man tror är skuld till ens motigheter eller obehagliga öde osv. Förvisso använder "B-kritikern", på grund av den grad av intellektualitet han har skaffat sig, inte de drastiska metoder för utlösningen av sin indignation som vikingen gjorde. I stället för det skarpa svärdet använder den moderna "vikingen" nu en vass tunga. Han faller här och där anmärkningar som i ord, antydningar och ett mycket talande minspel absolut inte är avsedda att vara till förmån för motparten, utan i stället mer eller mindre är baserade på att sätta åhörarnas fantasi i rörelse långt utöver det tillåtna eller sannfärdiga. Och med detta fria spelrum för fantasin för den primitiva åhöraren det förmodat meddelade – och icke meddelade – vidare, utsmyckat och på intelligensmässigt sätt gjort trovärdigt och försett med sensationens allra bästa effekter, med vilka det kommer att göra lycka hos andra "B-kritiker" eller motståndare till förtalskampanjens objekt. Det är en sådan fantasibild som här betecknas som "B-kritiken".

14.27 *En intelligensmässig förtalskonst utlöst av indignation över svikna eller brustna förhoppningar*

Denna kritik är således inte en i kärlek avfattad nykter analys av dess objekt, utan utgör i själva verket en i form av en intelligensmässig förtalskonst utlöst indignation över svikna eller brustna förhoppningar hos dess upphov.

Medan "A-kritiken" är en intellektuellt uttryckt förståelse för allt och alla, helt oberoende av personliga begär eller förväntningar om fördelar, och således uttrycker en hundra procentig kärlek, så kommer "B-kritiken", genom sitt innehåll av förebråelser, sitt krav på upprättelse för sitt upphovs "martyrium" och den åsyftade förtalsmässiga smutskastningen av motparten och dennes manifestationer, att bli identisk med ett draget svärd. En sådan manifestation kommer ofrånkomligt att avslöja sitt upphov som mindre intellektuellt och därmed mer eller mindre olämpligt för varje andligt lärjungeskap. Måste inte Petrus sticka det "dragna svärdet" i skidan för att hans sällskap med världsåterlösaren skulle kunna fortsätta? Och var det inte med inställningen eller orden: "Fader, förlåt dem, de vet inte vad de gör", som Frälsaren proklamerade eller öppnade världsåterlösningen? Och är det inte ignorandet av

denna proklamation som i djupaste mening ligger till grund för uttrycket ”dåren vandrar tryggt där änglar inte törs träda”? Var det inte denna vandring som förde ”den förlorade sonen” bort från Fadern till en zon där han måste ”äta tillsammans med svinen”? Och var det inte detta stinkande ”bordssällskap” som rev hans gudasonliga medvetande i ”stycken” och ”trasor”? Och var det inte dessa ”stycken” och ”trasor” som öppnade hans medvetande till insikt om att det var fel väg han slagit in på, och som därmed födde en längtan efter att vända om och gå tillbaka till Fadern?

14.28 *Ingen kommer till Fadern utan att rensa sitt medvetande från ”B-kritik”*

”B-kritiken” är det sista hindret för uppnåendet av föreningen med Fadern eller Gudomen. Ingen kommer således till Fadern utan att befria sitt medvetande från ”B-kritik”. Denna är, såsom här visats, de sista resterna av ofärdig natur i väsendets medvetande och framstår därmed som identisk med ”tröskelns väktare”. I samma mån som man upptäcker sin ”B-kritiks” identitet med den förlorade sonens ”bordsgemenskap” med svinen, vilket i själva verket betyder: hans användning av de djuriska, smutsiga medvetandemetoderna och otillfredsställelse med livet eller det i Faderns manifestationer som inte omedelbart verkar vara till hans fördel, förfäras man över sin ”ynklighet” eller sitt mentala tiggartillstånd. Det tidigare så dominerande själviska begäret har krympt till förmån för ödmjukheten, som nu gör sig starkt gällande i hans medvetande. Den tidigare så fordrande gudasonen ställer nu alls inga krav på denna upphöjda familjegemenskap eller sin gudomliga värdighet, liksom han heller inte längre reser krav på att spela den ena eller den andra framträdande eller stora rollen i själva den andliga vetenskapens eller visdomens tjänst. Han hyser endast den blygsamma önskan att kunna bli en av ”sin faders daglönare”. Och här börjar himlen öppna sig för den ”förlorade” gudasonen. När han ger upp alla önskningskrav och fordringar på vedergällning eller upprättelse för orätt som han menar sig ha varit utsatt för, börjar återtåget till Faderns härlighet. ”Den förlorade sonen” har funnit sig själv och blivit ett med sin Fader. ”B-kritikern” har blivit ”A-kritiker”. Och Guds lysande strålgång har blivit en motståndare fattigare och mänskligheten en naturlig representant för ”en bestående fred på jorden” rikare.

Som vi nyss har sett, är ”B-kritiken” inte så mycket en kritik av själva den andliga vetenskapen som den är en utlösning av indignation mot dennas särskilt inflytelserika representanter, av vilka ”B-kritikens” upphov anser sig vara misskänd och därför av dessa väsen utestängd från den ena eller den andra speciella uppgiften eller kallelsen i den andliga vetenskapens tjänst som det nämnda upphovet anser sig ha krav på. En ”B-kritiker” är alltså ett väsen som inte förstår, att inga väsen kan utestängas från någon annan uppgift eller kallelse än den som helt och hållet har sin rot i hans egen av äregirighet ännu existerande fantasi. Om Gudomen eller Försynen önskar tilldela ett väsen en stor eller liten uppgift, vilken makt kan då hindra Guds vilja?

14.29 *B-kritiken avslöjar sig i särskild grad som ”tröskelns väktare”*

Att bli indignerad över att man inte kommer att få spela den roll inom visdomen, eller på annat sätt inte får det öde man själv önskar, är ju ett uppenbarande av att man ännu inte själv förstår Guds vägar. Att göra andra väsen ansvariga för sitt öde, kan endast vara komprometterande för ens kvalifikationer inom den andliga vetenskapen. Det är just i anslutning till detta som vi har funnit det ändamålsenligt att dröja så mycket vid ”B-kritiken”. Det är ju denna kritik som i särskild grad avslöjar sig som ”tröskelns väktare”, därför att dess upphov har vuxit ur både den religiösa trosuppfattningen och det materialistiska gudsförneksetillståndet. Dessa kritiker kan inte fränkännas att mer eller mindre vara andliga forskare och kommer därför att i många fall representera en viss grad av intellektualitet. De utgör således på sätt och vis den krets eller skara av väsen som särskilt är i smältdegeln för att omformas till att bli fullkomliga aspiranter till den nya världskulturen. Och som vi här har sett, hindras

de från att bli "A-kritiker" enbart genom den själviska naturen i deras eget väsen, som de ännu inte har övervunnit och som är oförenlig med världsåterlösningens anda, vilken är fundamentet för denna kulturs födelse och existens på jorden.

Eftersom denna andas speciella struktur endast kan ta sig uttryck i den uppfyllelse av kärlekens stora bud, vilket som en ljusgloria från Golgotas kors vibrerade ut över jorden och, som en gudomlig ljudvåg från Nasaréns mun: "Fader, förlåt dem, de vet inte vad de gör", öppnade världsåterlösningen för jordens otaliga miljoner, har vi här en levande uppenbarelse av den allt genomträngande kärlek till nästan som låter det vara saligt att "hellre ge än ta", även när det gäller ens eget liv.

När detta är världsåterlösningens lysande ande och därmed fundamentet eller tröskeln till en absolut "bestående fred", såväl i ens eget inre som i den yttre världen, är det givet att ingen fundamentalt kan överskrida denna tröskel eller vara rättmätig vägvisare och tjänare för ingången till detta mentala solsken, så länge man ännu förgiftar tillvaron för sig själv och andra med själviska fordringar, anklagelser, klander eller indignation mot den nästa som så obetingat måste älskas för att himmelens portar ska kunna öppnas och fredens lysande tröskel överskridas av den mot Fadern strävande gudasonen.

14.30 C-kritikens upphov är materialister

Medan "B-kritikens" upphov är väsen som har nått förbi såväl trosstadiet som förnekelsestadiet i förhållande till gudsbegreppet eller den andliga vetenskapen och därför hör till det andliga "hungerstadiet" eller till dem som i särskild grad besjålas av frågan "vad är sanning", är "C-kritikens" upphov, som tidigare berörts, däremot väsen, vilkas hunger går i en helt annan riktning. Eftersom de är för intelligenta för att tro på de traditionella religiösa dogmerna, och för lite intelligenta för att förbinda sina rent materiella fysiska upplevelser med högre religiösa företeelser, framträder de som "materialister". Vi har här inför oss väsen som särskilt väl finner tillfredsställelse i mått- och viktfacit. Och så länge dessa facit är tillräckliga för att tillfredsställa deras mentala hunger, är det givet att de endast kan tänka i mått- och viktenheter. Hela deras intresse är därför baserat på rent materiell forskning. De sysslar i regel endast med rent fysiska fakta och blir experter på dessa fakta. Det är i denna mentala zon vi i dag finner den moderna vetenskapen. Och det är härifrån den har kastat sina många för mänskligheten välsignelsebringande frukter ut över jorden. Att den därmed har väckt respekt för upphoven och gjort dem till stora auktoriteter i det rent materiella dagliga livet, är självklart. Ja, denna beundran är till och med så framträdande att man stundom rent av tilltror dem obegränsad auktoritet, vilket alltså innebär: tilltror dessa väsen kvalifikationer att bedöma områden där de i själva verket ännu alls inte hör hemma. Upphoven till en sådan beundran avslöjar sig därmed som ett slags trosanhängare till dessa väsen. Och det är inte någon liten del av jordmänskligheten som måste räknas in under denna rubrik. Om medlemmar av den moderna vetenskapen, det vill säga akademiker, doktorer och professorer, går i god för något, kommer det att accepteras av trosanhängarna. Blir det inte accepterat av akademiker, blir det heller inte accepterat av anhängarna, helt oberoende av om detta är berättigat eller ej.

14.31 Endast där vetenskapsmannen uttalar sig inom sitt fack, blir det till nytta och glädje för andra

Kan det då tänkas att det inte skulle vara fullt logiskt att följa vetenskapens accepterande eller ignorerande av en sak? Nej, det kan absolut inte tänkas. Att följa vetenskapen är naturligtvis det absolut enda riktiga. Men däremot kan det tänkas att vetenskapens representanter inte alltid inom alla områden är hundraprocentigt i överensstämmelse med vetenskapen i sin bedömning av tingen. Och där de inte är det, kan det inte vara vare sig logiskt eller klokt att låta sig dikteras av en sådan bedömning. Att en professor i geologi plötsligt blir intresserad av spiritistiska fenomen och börjar uttala sig mycket positivt om dessa fenomen, betyder ju inte att hans

uttalanden på dessa områden är vetenskap. Tvärtom, här är han ju nybörjare eller i lyckligaste fall rätt och slätt en amatör, ja, kanske endast en helt medelmåttig fuskare. Hans uttalanden här kan aldrig i något fall stödjas på hans auktoritet som geolog. Inte desto mindre kommer hans auktoritet och hans professorstitel att bland trosanhängarna eller en stor del av allmänheten bana väg för hans ord som om han också vore expert i fråga om andliga fenomen. Och dessa trosanhängare, som accepterar hans uttalanden om sådana fenomen, accepterar alltså en fuskares uttalanden. De accepterar hans bedömning av något, i vilket han i själva verket ännu endast är en lärling, därför att denna "lärling" är expert och auktoritet i fråga om något som alls inte har med andliga fenomen att göra och absolut inte kan ge honom kvalifikationer i detta avseende. Och deras acceptans av hans bedömning av de andliga fenomenen skulle naturligtvis ha varit lika ologiskt stabiliserad, även om hans bedömning inte varit till dessa fenomenens fördel. En professors förnekande av andliga fenomen, kosmiskt medvetande, klarsyn etc., kan aldrig i något fall berättiga till acceptans, när han på dessa fält helt saknar erfarenheter och sinnesförmåga och här i allra högsta grad ännu trampar i barnskorna, även om han också är expert i fråga om kunskaper när det gäller jord-, ler- och granitlager.

Eftersom en vetenskapsman, en professor, oberoende av hur stor expert han än är inom ett eller annat fack, ofrånkomligen i sitt medvetande måste ha fält eller fack där han ännu bara är nybörjare, amatör eller enbart fuskare, kan man således förstå att hans uttalanden på dessa områden inte kan vara vetenskap. I en professors bedömning av något kan man alltså mycket väl ställas inför en fuskares uppfattning.

Jag har framfört detta här därför att det inte är en helt vanlig uppfattning bland allmänheten. Allmänheten tar i hög grad en professors eller annan vetenskapsmans uttalanden högtidligt eller allvarligt, utan att ta hänsyn till om professors uttalanden kommer från det område där han är auktoritet, eller om de kommer från det område där han ännu är en fuskare. Att således blint acceptera allt enbart på grund av en annan persons titel, kan alltså, som här visats, inte bara sakna mentalt värde; det kan också i hög grad vara olyckligt eller vilseledande. Endast där vetenskapsmannen uttalar sig inom det fack där han verkligen har blivit expert och auktoritet, blir hans ord och bedömning fruktbringande, blir till nytta och glädje för andra.

14.32 Vad vetenskapen säger om Livets Bog

Vad gäller Livets Bog, kommer den också att råka ut för att bli bedömd av människor som hör hemma bland vetenskapens representanter eller inom det här nämnda området, där väsendena endast är materialistiskt inställda. Ja, man har till och med åtskilliga gånger vänt sig till såväl denna boks upphov som samma upphovs medarbetare med frågan: "Vad säger vetenskapen om Livets Bog?" Vi ska här i form av "C-kritiken" ge en liten belysning av vad dessa, den materiella sfärens auktoriteter, kan anse om detta verk samt det sanna värdet av denna uppfattning.

Som antytts i det föregående, är vetenskapens uttalande om ett problem av utomordentligt avgörande betydelse för den vanliga jordmänniskan, ja, så utomordentligt att hon i stor utsträckning är lika dogmatiskt bunden till detta uttalande som vissa religiösa människor är orubbligt dogmatiskt bundna till de religiösa dogmerna. Och det visar sig här i materiellt avseende liksom i det religiösa, att det nästan uteslutande är tron, mer än logiken eller intelligensen, som är avgörande för dessa människors inställning. Att det är på det viset, är mycket naturligt. Så länge ett väsen inte i tillräckligt hög grad självt har orienteringsförmåga på ett eller annat område, är det med nödvändighet beroende av de väsen som det betraktar som auktoriteter eller experter inom området i fråga. Det är efterlevnaden av den lagen som också är bärande i det lilla barnets inställning till föräldrarna. Under de första späda barnåren är det också här tron mer än intelligensen som gör sig gällande. Ett sådant litet barn betraktar under sina första år sina föräldrar som kapaciteter på "alla" områden och tror fullt och fast på sin fars och mors uttalanden om och inställning till varje yttre

och för barnet främmande problem som ofelbara.

Men liksom det lilla barnet, efter hand som det växer till och dess intelligensförmåga börjar göra sig gällande, upptäcker att föräldrarna i själva verket långt ifrån kan utgöra kapaciteter i "alla" sammanhang, så upptäcker vetenskapens trosanhängare så småningom också att den nuvarande jordiska vetenskapen alls inte är en avgjord kapacitet på "alla" områden. De upptäcker så småningom att det i själva verket är många frågor rörande den egna existensen som vetenskapen alls inte besvarar intelligensmässigt tillfredsställande, eller kanske till och med öppet erkänner att "det vet man inte", eller att vetenskapen på annat sätt avslöjar sin maktlöshet genom att förklara att problemet "ligger bortom all mänsklig iakttagelseförmåga", och kamouflerar sin kapitulation genom att stämpla varje försök att tränga in i detta område som "ovetenskapligt".

Och liksom barnet måste söka andra vägar för att få svar på sina frågor, när det ser att föräldrarna inte längre är de rätta kapaciteterna att erbjuda denna lösning, så börjar vetenskapens trosanhängare också på ett visst stadium i sin utveckling att söka andra vägar för att få svar på de frågor som befinner sig inom de områden där den officiella vetenskapen antingen öppet eller kamouflerat kapitulerar.

14.33 *Det finns fält där den auktoriserade vetenskapen måste kapitulera*

Det finns alltså fält inom vilka den auktoriserade vetenskapen måste kapitulera. Och det är just detta som så ofta glöms av dess trosanhängare i synnerhet och av allmänheten i gemen. Men när det således förekommer områden, fält eller situationer, inför vilka vetenskapen står maktlös, det vill säga komplett ovetande, vad betyder då dess bedömningar av de nämnda företeelserna? Ja, en bedömning som baseras på komplett okunskap, kan ju endast vara ett avslöjande av att dess upphov hör till de väsen som vandrar tryggt där änglar inte törs träda. Och avslöjandet blir desto mer komprometterande, ju större vetenskaplig position och auktoritet detta upphov besitter på det rent materiella området. Ett sådant väsen är inte någon prydnad för den officiella vetenskapen, ja, är närmast en skamfläck för den. Vi ser ju också att denna vetenskaps högsta och ädlaste representanter i kraft av sin stora sanningskärlek helt undviker att avge förklaringar på områden som ligger utanför deras kompetens. De förstår att de förklaringar som de här måste avge omöjligt kan vara ovetenskapliga, och att de genom att avge sådana förklaringar skulle handla rent ovetenskapligt. En vetenskapsman som sprider ovetenskapliga förklaringar omkring sig, kan ju endast vara en förrädare mot vetenskapen och underminera eller förmörka den heliga flamma som den sanna vetenskapen i sig själv absolut endast ska och kan vara. Är man inte en sanningens representant, kan man omöjligt vara en fullkomlig vetenskapsman. Vetenskap är i sig själv sanning. Den vetenskap som inte är sanning, kan omöjligt vara vetenskap.

Och det är ju också enbart mindre sanningskära vetenskapsmän som kommer sig för med att uttala sig "auktoritativt" på områden som ligger utanför deras doktorsgrads eller professurs kompetens. De riktigt stora vetenskapsmännen, de som verkligen ger mänskligheten kunskap och förståelse inom de materiella områdenas ram, uttalar i kraft av sin stora respekt och ödmjukhet inför den absoluta sanningen inte ett bekräftande eller ett förnekande som de inte kan fastslå med obestridliga vetenskapliga bevis. Att uttala förnekanden eller bekräftelser som inte vilar på denna orubbliga grund, är för dem helgerån och oförenligt med deras andliga natur och samvete. De ställer sig således neutrala på varje område som ligger utanför deras kompetens. De vet att de enbart med denna inställning kan försäkra sig om att de med sin auktoritet inte kommer att skada eller hindra de nya upptäckter eller grenar av vetenskapen som eventuellt kan spira just på dessa fält eller områden. Denna finkänslighet eller fininställning av medvetandet har inte den robuste vetenskapsmannen. Han lever ännu i ett slags berusning eller självbelåtenhet över den doktorsgrad han har tillkämpat sig. Och i denna dyrkan av sin position och med sin otill-

fredsställda äregirighet ringaktar han varje väsens uttalande eller blir rent av intolerant mot varje väsen som inte har tillägnat sig vetenskapens stämpel. Dold bakom sin egen doktorstitel uttalar han sig nu ofta mycket "auktoritativt", kritiserande och fördömande långt utanför gränserna för sin kompetens om ett sådant väsens meningar och uppfattningar, utan att ana att detta väsen kan stå himmelshögt över honom i intellektualitet, även om det varken har professors- eller doktorstitel. En sådan vetenskapsman blir därigenom i någon mån sinnebild för att "tomma tunnor skramlar mest". Och det är skramlet från sådana "tomma tunnor" inom vetenskapen som särskilt når fram till allmänhetens öron, i och med att de mer framträdande intellektuella vetenskapsmännen går fram lugnt och kultiverat. Det är ofta bara ekot från detta rabalder som går igen i de "stora tidningarnas" bokkritik, teater- och filmrecensioner. Vilka är de "stora tidningarna" eller "pressen"? Ja, är de inte också företeelser som efter hand har fått sina svurna trosanhängare? Har "Vad säger pressen?" inte också blivit en viktig fråga bland en stor del av allmänheten? Och är det inte så att pressens svar tas utomordentligt högtidligt?

14.34 *Det är med pressen som med vetenskapen*

Här måste naturligtvis också sägas att det är med pressen som med vetenskapen, att dess syn i utomordentligt stor utsträckning är till nytta, gagn och glädje för människorna, att den ofta i samma utsträckning ger stor, saklig vägledning. Men så går det naturligtvis här som med vetenskapen. Allmänheten tror efter hand att både pressens och vetenskapens svar är ofelbara orakelsvar vad gäller "alla" företeelser och "alla" situationer. Man förstår att såväl pressens som vetenskapens sympatier eller antipatier för ett eller annat problem kan skapa väldiga flockbildningar till förmån för dessa svar hos trosanhängarna, som ju alla är väsen som ännu inte vuxit ifrån det djuriska flockmedvetandet. Såväl vetenskapen som pressen kan rycka med sig väldiga massor både i sin antipati- och i sin sympatipropaganda, och detta kan ju endast vara bra där det uteslutande är till den absoluta vetenskapens eller sanningens fördel, men blir lika olyckligt, skadligt, ja, rent av krigiskt, där press och vetenskap talar bortom sin kompetens, vilket betyder inom de områden där såväl pressen som vetenskapen endast utgör bullret eller skramlet från de "tomma tunnorna". Där detta skrammel kallar sig "vetenskap" eller "den offentliga meningen", där måste det naturligtvis kollidera med själva livet eller verkligheten. Där kan endast naiviteten låta sig bländas.

14.35 *Den andliga vetenskapen befinner sig utanför den auktoriserade vetenskapens område*

Kvar blir då frågan vilken vetenskapsgren som blir kvalificerad att bedöma analyser och ämnen av det slag som Livets Bog innehåller. Ja, blir svaret inte här att detta ämne ligger utanför de områden som den auktoriserade vetenskapen vid nuvarande tidpunkt har utforskat eller är hemmastadd i? Då dess domäner ännu i särskild grad är baserade på erkännandet av mått- och viktfacit, kan denna vetenskap inte ge uttryck för en sann vetenskaplig insikt om en bok eller ett verk som uteslutande vilar på "livsytringsfacit". Från vetenskapens mest framstående representanter eller bärare kommer vi därför inte att få se någon verklig bedömning av denna bok, eftersom sådana ädla forskare genast kommer att inse, att dess område ligger utanför deras vetenskapliga kompetens. Det vi får höra som uttryck för vad vetenskapen säger om den andliga vetenskapen kommer därför huvudsakligen bara att vara det tidigare skildrade skramlet från de "tomma tunnorna".

Att det kan finnas doktorer eller akademiker som uttrycker sympati till förmån för den andliga vetenskapen, ja, till och med kan vara "A-kritiker", är naturligtvis klart, men deras sympati blir då uttryck för en helt annan själslig sida i deras mentalitet än den som det fack ger uttryck för, i vilket de var för sig har blivit vetenskapsmän eller specialister. Att det är så, blir ett faktum genom den omständigheten att ett

annat väsen som är specialist i samma vetenskapliga fack, utmärkt väl kan vara av en helt motsatt inställning till den andliga vetenskapen, vara stark motståndare till denna, ja, rent av vara den "tomma tunna" som skramlar mest. Men varken detta skrammel eller den nämnda sympatin är baserat på det vetenskapliga område som formar grundvalen för de två väsendenas vetenskapliga position och akademiska rang eller titel, och har således inte något med den materialistiska vetenskapen att göra.

Att denna själsliga sida i väsendenas mentalitet, som uttrycks genom kosmiska analyser, också en gång kommer att tillhöra den auktoriserade vetenskapen, är självklart. Ansatser till utforskande av den mentala sidan av själslivet, på vilken den andliga vetenskapen är baserad, har också börjat visa sig. Det är denna nya gren av vetenskapen som framträder under namnet "parapsykologin". Jag tvivlar inte på att denna vetenskapsgren kan bli av utomordentligt stor betydelse efter hand som den blir en produkt av ädla intellektuella forskare. Men en ursprunglig andlig vetenskap kan den aldrig bli så länge dess representanter inte själva är begåvade med den kosmiska klarsyn som uteslutande ligger till grund för verklig vetenskap på de högsta själsliga områdena. Så länge den auktoriserade vetenskapen inte har en fakultet som baseras på väsen med en sådan kapacitet, kan denna vetenskap inte utgöra någon rättmätig auktoritet i absolut andlig vetenskap. Och det vi därför får höra från det hållet, blir i regel inte vetenskap, utan däremot i stor utsträckning närmast det tidigare omtalade skramlet. Så länge den auktoriserade vetenskapen endast kan bedöma andlig vetenskap med hjälp av väsen som på grund av sinnesmässig oförmåga på det kosmiska området ännu aldrig genom självsyn varit i stånd att skåda de högre själsliga företeelser, på vilka kosmiskt medvetande och den härav följande andliga vetenskapen är baserad, kommer denna andliga vetenskap att ligga fullständigt utanför den auktoriserade vetenskapens kompetens.

14.36 C-kritiken eller akademikers "lekmanuuppfattningar" om andlig vetenskap

Eftersom dess högsta och ädlaste representanter alltid kommer att vara besjälade av denna uppfattning, och därför inser att de ännu inte har någon grund för bekräftande eller förnekande av den andliga vetenskapen, kan de endast känna att det är i överensstämmelse med logik och takt att förhålla sig neutrala där de inte har de nödvändiga kvalifikationerna. Denna hållning är således det enda sanna svar som den auktoriserade vetenskapen kan ge för närvarande i fråga om alla högre kosmiska problem och företeelser. Alla påståenden, såväl förnekelse som bekräftelse av andlig vetenskap och kosmiska förmågor, som i dag lärs ut av den materiella vetenskapens representanter, har inte något annat med denna vetenskap att göra än att deras upphov är akademiker. Men det vetenskapliga område i vilket de har blivit akademiker, doktorer eller professorer, kan inte vara andlig vetenskap, eftersom en fakultet för en sådan, med kosmiskt medvetna lärare, ännu inte finns inom den auktoriserade vetenskapen. Dessa akademikers vetenskapliga position är alltså baserad på en helt annan fakultet och ett helt annat medvetandemässigt område av livet än det som den andliga vetenskapen representerar. Denna vetenskapliga position ger dem således inga förutsättningar att uttala sig auktoritativt om den andliga vetenskapen. Deras synpunkter angående denna vetenskap kan därför endast utgöra en vanlig lekman. Att dessa akademikers "lekmanuuppfattning" om andlig vetenskap inte desto mindre kan bli till enbart känslomässiga antipatyttringar (tunnskramlandet), likaväl som de kan bli till verklig intellektuell sympatyttring (A-kritik), bekräftar ju bara ytterligare att deras synpunkter inte har något med den auktoriserade vetenskapliga sidan av deras medvetande att göra. Där akademikers "lekmanuuppfattning" avslöjar en ointellektuell känslolinställning i sitt upphovs bedömning av den andliga vetenskapens företeelser utgör den ett ovetenskapligt förhållande till den andliga vetenskapen. Då detta ovetenskapliga förhållande är baserat på ointellek-

tuell känsla, kan det likaväl ta sig uttryck i ett utsökt smicker som i raffinerat klander, allteftersom detta nu är till fördel för dess upphov. Det är detta akademikernas ointellektuella ros och ris som vi kallar "C-kritiken".

14.37 *D-kritikens väsen kan vara fanatiska tillbedjare av moderna religiösa rörelser*

Nästa form av kritik som kan uppstå mot Livets Bog är "D-kritikernas". Som vi redan har framhållit för läsekretsen, utgör dessa väsen en typ av människor som är för intelligenta för att tro på de religiösa dogmerna, men ändå inte tillräckligt intelligenta för att kunna undvara "den gudomliga suggestionen". De är ännu i stor utsträckning bundna eller behärskade av "tro" i stället för intellektualitet i fråga om sin religiösa inställning. På grund av sitt trostillstånd är de ännu inte fria väsen eller forskare, även om de också i någon mån representerar en begynnande intelligensbetoning. Den tillfälliga verkan av denna intelligensbetoning är i själva verket endast den att de har blivit så pass fria från de traditionella religiösa dogmerna, att de just precis har kunnat frigöra sig från de vanliga kyrkliga auktoriteterna. Men de har i stor utsträckning på grund av sin ännu övervägande känslomässiga betoning blivit starkt bundna vid de mer eller mindre framträdande moderna religiösa rörelserna, såsom: teosofi, antroposofi, spiritualism och liknande. Men som vi tidigare har nämnt, bärs dessa rörelser naturligtvis av en högre intellektuell typ än den här nämnda, och rymmer både "A-kritiker" och "B-kritiker". De väsen vilkas kritik vi här gärna vill beröra, utgörs alltså av en typ som ännu i själva verket inte alls är några fria forskare, utan däremot genom sin särskilt dominerande känslobetona inställning är fanatiska tillbedjare av de ovannämnda eller liknande religiösa rörelserna och deras speciella struktur och undervisning om sanningen. Att ett sådant väsen inte med en lika glödande sympati kan se på en annan form av undervisning om de eviga sanningarna än den som hans egen rörelse representerar, är självklart, eftersom det här ju inte är frågan om själva intellektualiteten i dessa sanningar. På grund av den överväldigande känslomässiga betoningen i stället för verklig intellektualitet, som ligger till grund för en sådan individs bedömningsförmåga, kommer dennes bedömning alltid att utgå från – inte vad som verkligen är intellektuell och därmed vetenskaplig sanning, utan i stället från vad som passar in i hans särskilda sympati för den egna sekten eller rörelsen. Allteftersom en eller annan främmande religiös uppfattning inte passar in på hans sympati för den religiösa inställning som han på grund av sitt alltför mycket känslobetona väsen är en fanatisk anhängare av, kommer hans kritik av denna främmande undervisning om problemen närmast att likna en förföljelse, helt oavsett om denna undervisning är vetenskaplig sanning eller ej. Om den däremot är till fördel för hans egen känslobetona uppfattning, kommer hans kritik i motsvarande grad att bli en överdriven beundran och sympati för den, likaså helt utan hänsyn till om den är verkligt intellektuell eller ointellektuell.

14.38 *D-kritikens indignation, ovetenskapliga påståenden och förtal*

Vad ett sådant väsen kan tycka om Livets Bog och de intellektuella analyser av de eviga facit som avslöjas genom denna, beror alltså mer på i hur hög grad den är till fördel för väsendets känslobetona religiösa inställning än om den stämmer med absolut sanning eller intellektualitet. Är denna boks innehåll inte särskilt beskyddande eller fungerar som ett försvar för väsendets särskilda, känslobetona inställning till de eviga fakta, blir den föremål för förföljelse, medan den i motsatt fall blir överdrivet accepterad, även om den vore aldrig så ologisk. Att detta är riktigt, ser man av den kritik som kommer från sådana väsen. Den kommer aldrig att visa sig vara verkligt saklig, utan uttrycker i stället indignation riktad mot de särskilda analyser i boken som kolliderar med detta väsens speciella uppfattning. Dessa analyser påstås således ibland, utan någon som helst vetenskaplig grund, vara uttryck för "luciferiska" och "ahrimanska" krafter eller på andra sätt representera vilseledande, mörka

makter. Om det till sist finns en motivering, utgörs den nästan alltid enbart av att den ena eller den andra av kritikerns favoritlärare har undervisat om problemen på ett annat sätt. Det är således inte vetenskapliga eller konkreta analyser som är dessa väsens vapen.

Och där deras ovetenskapliga påståenden inte kan fälla utslaget, riktas kritiken i värsta fall mot själva upphovet till analyserna. Förtal eller allsköns ovederhäftigheter som kan misstänkliggöra detta, lanseras nu åt alla håll för att om möjligt på så sätt stoppa eller försvaga dettas förment mörka manifestationer. Ord som "charlatan", "svindlare" eller "bedragare" är de speciella kastvapen, med vilka man gärna stenar främmande religiösa rörelsernas upphov och deras medarbetare. Då de förstnämnda väsendena, såsom framgår av vår tidigare beskrivning, på grund av sitt starkt känslöbetonade tillstånd också är både fåfänga och äregiriga, kommer även frågan om bevarandet av deras egen sekts fysiska position och anseende att vara en starkt avgörande faktor vid deras bedömning. Varje annan rörelse, som vinner terräng i fråga om fysisk position och popularitet som en hotande medtävlare om publikens gunst, utövar också ett starkt framträdande mörkt inflytande på dessa väsens inställning till en sådan växande ny religiös riktning.

Som vi här har sett, är dessa i alltför hög grad känslöbetonade väsen således ur stånd att ge en saklig bedömning av denna nya inställning. Deras eget självs rent personliga välbefinnande, position och anseende är ännu i alltför hög grad knutna till deras speciella religiösa sekts struktur och position, så att välbefinnandet för dem tycks stå och falla med sektens vara eller icke vara. Verklighetens högt intellektualitet är ännu inte någon avgörande faktor i dessa väsens bedömningsförmåga. Varje form av kritik från sådana väsen kommer därför nästan alltid att avspeglas som en ren indignation mot utvecklingen av religiösa institutioner och rörelser, som kan vara en hotande kränkning av deras egen personliga, religiösa position, helt oberoende av hur intellektuellt berättigat och underbyggt dessa institutioners och rörelsernas mentala och fysiska fundament än må vara. Det är en sådan kritik av mitt andliga arbete som vi betecknar som "D-kritiken". Överallt där ett andligt arbete blir kritiserat eller angripet med hjälp av indignation, förtal eller ointellektuella, känslomässiga motiveringar, eller en ren och skär personlig förföljelse av annorlunda tänkande väsen, kommer det alltså att vara denna ointellektuella kritik som gör sig gällande. Men när förtalet inte har någon realistisk grund i verkligheten, och kritiken av vår andliga inställning endast är en ointellektuell, känslöbetonad utlösning av ett väsens indignation, blir den helt utan inflytande på allt som verkligen är sanning. Att återgälda sådana väsens mentala förföljelse med ny indignation, kommer endast att avslöja att man själv är en utpräglad "D-kritiker". Ty varje form av indignation är en känslöbetonad utlösning som ofrånkomligt avslöjar sitt upphov som ointellektuellt.

14.39 E-kritikerna är alla trosbundna i religiösa sekter

Förutom de fyra former av kritik som vi här har beskrivit, existerar det ännu en form av kritik. Denna härstammar från "E-kritikerna", eller väsen som alla utan undantag är orubbligt trosbundna vid religiösa sekter. Eftersom detta att vara trosbunden är detsamma som att vara suggererad in i ett eller annat mentalt tillstånd, är sådana väsen ännu inte att betrakta som fria väsen vad gäller de tankar eller uppfattningar som hör hemma hos den sida av deras mentalitet som är underkastad suggestionen. De kan däremot vara utmärkta intelligensbetonade forskare, ja, kan till och med vara vetenskapsmän inom mentala områden som ligger utanför den bundna sidan i deras mentalitet. Eftersom denna suggestion binder alla de tankecentrum hos väsendena, genom vilka de uppfattar religiositet, kan dessa väsen inte alls tänka eller uppfatta i någon annan religiös riktning eller ha någon annan religiös föreställning än den som kan rymmas inom suggestionens gräns. Det blir således helt omöjligt för dessa väsen att sätta sitt förnuft eller sin intelligens i harmonisk förbindelse med den religiösa inställning som suggestionen tvingar dem att ha. Att använda förståndet eller en

sådan förbindelse på det sättet, är för dem ett helgerån, är blasfemi, ja, är rent av syndigt. Gudomen är för dem "outrannsaklig", liksom "hans vägar är outrannsakliga". Och de nämnda väsendena är fullständigt tillfreds med denna inställning. De känner inte någon som helst saknad efter en verkligt logisk grund för sin tro. De hålls orubb- ligt fast i sin inställning av samma urinstinkt som den som för flyttfåglarna fram och åter över land och hav och får den lilla just utkläckta kycklingen att genast leta eller kratsa efter korn. Liksom denna urinstinkt kan leda väsendet tusentals mil över såväl land som hav eller leda den lilla kycklingen till kärnor eller korn, så kan den också föra det levande väsendet frälst genom den ointellektuella sfären eller vinterzonen i spiralen.

I en zon där intelligensen ännu ligger latent skulle väsendena vara tämligen olyckligt ställda, om inte denna suggestion som en urinstinkt höll dem orubbligt knutna till den för dem en gång föreskrivna vägen genom det mörker som skiljer spiralernas intellektuella sfärer från varandra. I en sådan mental mörkerzon, där väsendena ännu inte på intellektuell väg kan klara sin kosmiska resa, är det gudom- ligt att Försynen genom suggestionen kan knyta väsendena till stabila ledare som kan föra dem frälsta förbi alla mentala blindskär, till dess att de med egen hjälp genom utvecklingen kan ta sin intellektualitet i bruk och därmed frigjorda kan fortsätta spiralresan av egen fri vilja. Det är detta flockmedvetande, instinkt- eller trostillstånd som vi från Livets Bog känner som "den gudomliga suggestionen".

14.40 *Alla E-kritiker är underkastade "den gudomliga suggestionen"*

Eftersom alla "E-kritiker" är väsen som ännu är underkastade denna suggestion, vilken just visar sig som en oerhört stark tro och en på denna tro baserad lika stark anslutning till en eller annan religiös sekt eller rörelse – utan att denna tro och an- slutning är baserad på någon högre intellektuell grund, utan i stället på instinkt – kommer dessa väsen att vara helt oemottagliga för intellektuell bearbetning av deras inställning. Den kan inte rubbas av något som helst utöver de drastiska öden av lidande som särskilt är primitivitetens eller de mentala mörkerzonernas kolorit. Dessa bearbetar efter hand känslöförmågan, som i sin tur kastar reflexer tillbaka på instiktförmågan, varvid suggestionen skakas i sina grundvalar och väsendets tro börjar upplösas i en rad tvivel. Det var ju ett mer eller mindre framskridet tillstånd av detta uppvaknande som karakteriserade de andra formerna av de här i denna artikel- serie omtalade kritikerna av Livets Bog. Medan dessa var mer eller mindre mottagliga för intellektuell påverkan, är "E-kritikerna" däremot väsen som ännu inte har nått det verkliga tvivlets tillstånd. De tror, helt oberoende av något intelligensmässigt begrun- dande. Om det de tror på, eller om den religiösa inställning de har är logisk eller ologisk, saknar helt inflytande på deras tro.

Att dessa väsen inte kan förstå ett verk som Livets Bog med den överväldigande religiösa frihet och oavhängighet från tro, dogmer, forna profeter och heliga böcker som den representerar, är en självklar sak. För sådana väsen skulle ett accepterande av denna bok vara detsamma som ett språng ut i en bottenlös mental avgrund. De har ju inte själva intellektualitetens starka vingar att bäras av eller hålla sig uppe med, såsom alla de väsen har som detta verk har skrivits för. Att tro att man kan omvända dessa väsen till Livets Bog, vore ett mycket stort missförstånd, och att försöka göra det vore ett brott mot kärlekens lagar och således inte alls i kontakt med själva Livets Bogs föreskrifter. De intellektuella måste ändå vara "äldre" i utvecklingen än de ointellektuella. Vad är då i detta fall mer i överensstämmelse med livets kärlekslagar än att de "äldre" måste förstå de "yngre", de intellektuella måste förstå de ointellektu- ella. Och med insikten om detta inträder ju en fullkomlig tolerans.

Att vi inte kan förvänta en sådan tolerans från de i tron ännu bundna väsende- na, är självklart. De har ju ännu inte märkt intellektualitetens gudomlighet och kan inte fatta hur kolossalt dess vingar kan bära genom världsalltet. De kan därför bara se, att alla som inte har sin starka tro eller tillit till de traditionella auktoriserade

religiösa föreskrifterna och idealen hjälplöst störtar ned i djupa avgrunder, ja, rent av är "förtappade" eller på väg till "helvetet". Med denna inställning och fattningsförmåga är det givet att de endast kan betrakta var och en som avspeglar något av den frid, optimism eller lycka som Livets Bog ofrånkomligt ger sin intellektuella läsare som fräckt hyckleri, högmod och skryt eller rent av hädelse. Det är ju omöjligt för dem att fatta att en verklig frid och lycka skulle vara tillgänglig bortom de speciella föreskrifter och ideal som för dem är heliga.

Den kritik av Livets Bog som kan komma från dessa väsen, blir alltså inte på något vis uttryck för intellektualitet, utan däremot i stor utsträckning uttryck för ointellektuella, instinktmässiga och känslomässiga mentala utbrott som på ett eller annat sätt kommer att döma ut Livets Bog som en produkt av "mörka makter", och dess upphov och anhängare som väsen, vilka ilar mot en "evig förtappelse". Det är denna syn på en intellektuell manifestation som vi här betecknar som "E-kritiken".

14.41 Att vara besjälad av en fullkomlig tolerans, är att vara mentalt frigjord

Vi har härmed gett läsarna en överblick över de särskilda former av synpunkter som olika individer på grund av sitt speciella psyke eller mentala utvecklingsstadium är nödsakade att ha inför Livets Bog, dess upphov och anhängare. Med hjälp av denna överblick skulle således alla Livets Bogs anhängare vara införstådda med att dessa främmande synpunkter alla utan undantag är naturliga företeelser, inför vilka varje form av intolerans, indignation och vrede är uttryck för primitivitet. Man kan ju inte med intolerans eller vrede flytta väsendena från ett utvecklingssteg till ett annat. En medvetandeinställning som man inte har tillräcklig sinnesbegåvning för, kan inte påföras genom fysiska eller mentala piskslag. Med insikten om detta blir varje utövande av intolerans, vrede och indignation således detsamma som en vandring där änglar inte törs träda. Och det var för att förskona mina läsare från denna blinda vandring, som jag kände mig manad att framställa denna överblick över de fällor och fallgropar som andras bristande förståelse för livets högsta problem kan vara för mina läsares ro och jämvikt.

Att vara tolerant, är inte detsamma som att ropa hurra åt alla möjliga utsvävningar och primitiva tendenser, det är att "förstå" alla sådana företeelsers absoluta nödvändighet som steg i passagen från primitivitet till fullkomlighet. Att begära att väsendena inte ska befinna sig på dessa steg, är att begära att väsendena ska gå från primitivitet till fullkomlighet på annat sätt än genom erfarenheter eller naturligt växande. En sådan begäran blir alldeles omöjlig att uppfylla för varje levande väsen. En tolerant individ kommer därför aldrig att börja bearbeta ett annat väsen med analyser, ideal och begrepp som mer eller mindre ligger utanför det andra väsendets fattningsförmåga, och undgår därmed helt den mörka atmosfär som annars kan leda till vild intolerans, primitiva diskussioner eller rent av gräl och våld. Han framhåller således inte sina egna åsikter i tid och otid, utan endast där han i kärlek och sympati kan komma på en verkligt harmonisk mental våglängd med ett annat väsen. Endast denna metod för utbredning av den högsta formen av mentalitet kan vara i kontakt med kärlekslagen. Och om väsendet likafullt råkar ut för att bli föremål för andras intolerans, ja, då kommer den sanna förståelsen för dessa andra väsen, som vi här har sett, enbart att leda till att det på ett logiskt och kärleksfullt sätt går till höger när de andra går till vänster, eller går till vänster när dessa andra väsen går till höger.

Att vara föremål för andras intolerans, är att vara ställd inför mentala slavar. Det är att vara ställd inför ofria väsen, väsen som mer eller mindre ännu är fastnaglade vid primitiva medvetandesfärer.

Att själv ha en hundra procentig förståelse för detta, och därmed vara besjälad av den åtföljande fullkomliga toleransen, är att vara mentalt frigjord. Och enbart den mentalt frigjorde kan leva i den ljusgloria som uttrycks i världsåterlösarens eviga ord: "Fader, förlåt dem, de vet inte vad de gör."